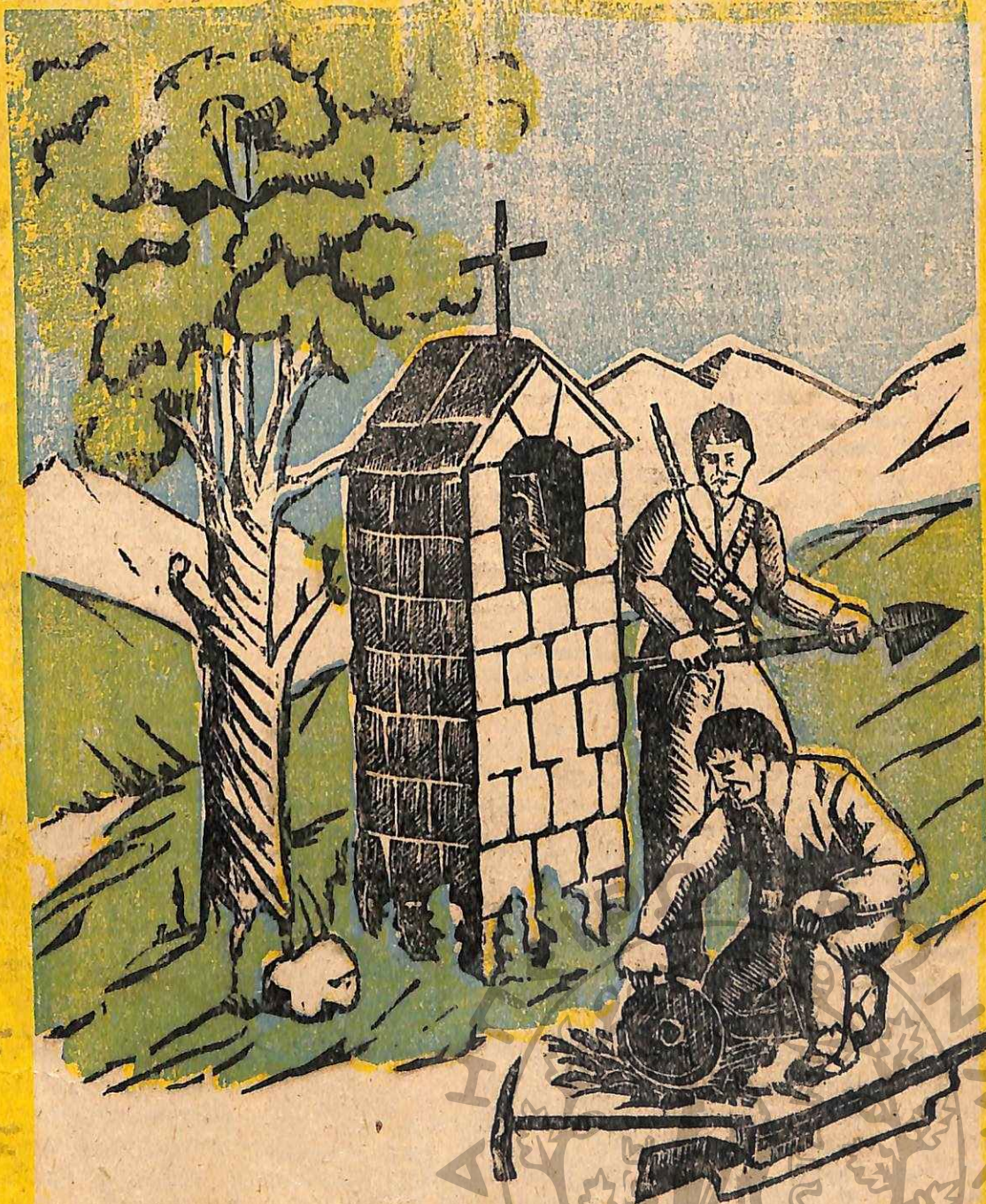

Πινδος

ΣΛΑΥΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ.
— ΝΑΡΚΕΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ —

ΑΠ' ΤΗΣ ΣΟΦΙΑ ΜΑΣ

Ο νέος μας Μέραρχος

ΜΕ Ιδιαίτεραν χαράν και ικανοποίησιν η Μέραρχία μας έχαιρέτησεν υποδεχθεῖσα τὸν νέον της Διοικητὴν Ὑποστράτηγον κ. Μπαλοδήμον.

Ὁ νέος μας Μέραρχος δὲν εἶναι ἄγνωστος εἰς τὰ μαχόμενα τμήματά μας. Διετέλεσεν προσφάτως Ἐπιτελάρχης τῆς 1ης Στρατιδῆς ἀπὸ τῆς ἰδρυσεως της, μέχρι λήξεως τῆς ἀποστολῆς της, τεθεὶς μετὰ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν στρατιωτικὴν εὐφυΐαν εἰς τὰς ἐπάλλξεις τοῦ διεξαγομένου ἀγῶνος, ἐπιτελέσας μέγιστον ἔργον. Μὲ ὑπερηφάνειαν ἡ θρυλικὴ VIII Μέραρχία διαβλέπει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου της Διοικητοῦ, τὸν πεφωτισμένον ἡγήτορα, διὰ τὴν ἐπιτυχὴ συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος εἰς ὃν ἀπὸ διετίας ἔχει ἀποδυθῇ.

Η Ε. Σ. Α.

ΑΙΖΟΥΝ συγχαρητήρια εἰς τὴν Ε.Σ.Α. τῆς Μέραρχίας μας διὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ καταστροφὴν μικρᾶς φυτείας χασις ἐν Ἰωαννίνοις, κατόπιν συστηματικῆς παρακολουθήσεως τοξικομανῶν στρατιωτῶν. Μετ' εὐχαριστήσεως βλέπομεν ὅτι παραλλήλως πρὸς τὴν καθαρῶς στρατιωτικὴν ἀποστολὴν τῆς ἡ Ε.Σ.Α. δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐργάζεται ἐπιτυχῶς καὶ ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἐπιπέδου. Ἡ χρῆσις τῶν ναρκωτικῶν εἶναι ὀλεθρία διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ οἱ συνέπειαι καταστρεπτικώταται διὰ τὰ ἄτομα. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὁ Ἐφ. ὑπολὺγος. Συγκοῦνας Σπυρίδων Δικηγόρος μᾶς ἀπέστειλεν τὴν δημοσιευομένην μελέτην του, περὶ ναρκωτικῶν εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ἐκτενῶς τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῶν ναρκωτικῶν τὸσον εἰς τὸ στράτευμα ὅσον καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Περὶ τὴν Δίκην

ΑΠὸ τῆς 9ης Ἰουλίου ἤρχισεν ἡ δίκη τῶν 145 Κομμουνιστῶν εἰς τὴν Ἱπείρωτικὴν πρωτεύουσιν. Ὁ Ἱπείρωτικὸς λαὸς μετ' ἀγανακτήσεως καὶ ἐκπλήξεως πληροφορεῖται ἀπὸ τὰς ἀποκαλύψεις ποὺ γίνονται κατὰ τὴν δίκην αὐτὴν ὅτι φθίνοντος τοῦ ἔτους 1947 καὶ ἀρχομένου τοῦ 1948 κατ' ὃν χρόνον ὁ συμμοριακὸς ἀγὼν ἦτο εἰς ὁξυτάτην φάσιν ἐν Ἱπείρῳ καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα, οἱ ἀθάνατοι ἥρωες τοῦ Ἀλβανικοῦ ἔπους ἐπρόβαλλον καὶ πάλιν τὰ στήθη τῶν εἰς τὰς βαρβαρικὰς ὁρδὰς τοῦ Σλαυισμοῦ, ἐντὸς τῆς πόλεως Ἰωαννίνων ὑπάνθρωποι καὶ μίσθαρνα ὄργανα τοῦ Μάρκου συνωμοτοῦν κατὰ τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων καὶ τῆς Ἑλλάδος μας. Εὐτυχῶς αἱ ἀρμόδιαι Κρατικαὶ ὑπηρεσίαι ἐγκαίρως ἀντελήφθησαν τὴν συνωμοτικὴν δρᾶσιν τῶν προδοτῶν καὶ ἔφεραν αὐτοὺς ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης διὰ νὰ δώσουν λόγον τῶν ἀτίμων αὐτῶν πράξεων. Ἀς μὴ λησμονώμεν ὅτι οἱ συμμοριτῆται τῶν πόλεων εἶναι ἐπικινδυνώστεροι τῶν ἄλλων, τοῦ βουνοῦ. Χωρὶς αὐτοὺς τοὺς «κουστομαρισμένους» ὅπως ἐγράψαμεν εἰς ἄρθρον μας τοῦ προηγουμένου φύλλου, ὁ συμμορισμὸς θὰ εἶχεν ἐκλείψει πρὸ πολλοῦ.

Σύγχρονοι

ἀνθρωποφάγοι

Κάθε ἡμέρα ποὺ παρέρχεται εἶναι γεγονός ὅτι ἡ διατροφή τῶν ληστῶν τοῦ Μάρκου βελτιοῦται συστηματικῶς!!! Τελευταίως οἱ συμμοριτῆται εἰς τὸν Γράμμο πληροφοροῦμεθα ἀπὸ ὁμολογίας αἰχμαλώτων ὅτι διατρέφονται μετὰ κρέατα φονευθέντων συντρόφων. Ἐταῖοι κατορ-

θώνουν νὰ ἐξουδετερώσουν τὸν ἀποκλεισμόν τῆς πείνας καὶ νὰ συνεχίσουν τὸν ἀνθρωπιστικὸν τοὺς ἀγῶνα, πιστοὶ εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ παράδοξαις τοῦ Κ.Κ.Ε. Δὲν μᾶς εἶπαν ὅμως ἐὰν κονσερβοποιῶν εἰς εἰδικὰ ἔργα στάσια τοὺς μεταφερομένους εἰς Ἀλβανίαν — Σερβίαν καὶ Βουλγαρίαν τραυματίας καὶ φονευθέντας συναδέλφους τῶν. Ἀφοῦ ὅμως ἡ θηριωδία τῶν ξέπερασε κάθε μέτρον ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ ἀναμένει κανεὶς...

Τὸ δίκτυο

ΣΤΟΝ «Ἐθνικὸν Ἀγῶνα» ἔδη μοσιεύθη τὸ «πλάνο» τῆς Βδελυρᾶς συνωμοσίας τοῦ ΚΚΕ στὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων. Ἡ «Πίνδος» συγχαίρει τὸν «Ἐθνικὸν Ἀγῶνα» γιὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ αὐτοῦ. Οἱ γιάφκες οἱ κόβες τὰ πόστα καὶ ὅλες οἱ ἀηδίες τῶν προδοτῶν ἀπεικονίζονται θαυμάσια στὸ πλάνο αὐτὸ εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ σχηματίσῃ σαφὴ εἰκόνα τῆς σατανικῆς ὁργανώσεως τῶν Σλαβοκομμουνιστῶν μέσθ' ἐπὶ τὴν πόλιν γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ τῶν, τῆς ἐκ τῶν μετόπισθεν δηλαδὴ προσβολῆς τῆς Ἑλλάδος. Χάρης ὅμως εἰς τὰς δραστηριὰς ἐνεργείας τῶν ὁργάνων τῆς ἀσφαλείας τὸ σατανικὸν αὐτὸ δίκτυο τῆς ὁργανώσεως ἀπεκαλύφθη καὶ ἔτσι οἱ ὁργανωταὶ πιάστηκαν στὸ δίκτυο τῆς ἀσφαλείας.

«Λάκκιον ὠρυξαν καὶ ἐνέσκαψαν καὶ ἐμπέσοντες εἰς βόθρον ὃν εἰργάσαντο» ὥς λέγει καὶ τὸ γνωστὸν ρητὸν τῆς ἐκκλησίας μας. Αὐτὰ ἔχει τοῦτος ὁ ντοῦνις. Καλὲς εἶναι οἱ «γιάφκες» καὶ οἱ «κόβες» ὅταν σοῦ φέουν χρυσὲς λίρες νὰ διαχειρίζεσαι καὶ νὰ μοιράζης κατὰ τὸ δοκοῦν, ἀλλὰ καμμιά φορὰ σέ... κόβουν!

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΑΡΗΣ ΜΕΞΗΣ

ΠΙΝΔΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Σ. Τ. Γ. 918

ΤΗΛ. 3—66

1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1948
ΕΤΟΣ Β'. ΑΡ. ΦΥΛ. 18
ΤΙΜΗ ΦΥΛΟΥ ΔΡ. 1000
ΣΥΝΔΡ. ΤΡΙΜ. 3.000

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕΡΙΜΝΗ ΥΠΟ ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ

Ὁ ἴδιος πολεμικὸς παιάν, ἡ ἴδια μυριόστομος ἰαχὴ τὸ ἴδιο ἐθνεγεργτήριο σάλπισμα ἠκούσθη καὶ πάλιν στίς ἴδιες χαράδρες καὶ τὰ φαράγγια στὰ ἴδια ἀντερείσματα τῶν γνωρίμων δειράδων: ΑΕΡΑ! Ὅπως καὶ κατὰ τὸ ἐνδοξον ἔτος τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἀλησμόνητο 1940—41, ὅπως καὶ ἄλλοτε, ὅπως καὶ χιλιάδες χρόνια πίσω; ἠκούσθη τὸ:

Ἴτε παῖδες Ἑλλήνων.

Ἐλευθεροῦτε πατρίδα.

Καὶ ἀντήχησε στίς χαράδρες ὁ κρότος τῶν ἐλληνικῶν τηλεβόλων καὶ γέμισεν ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὰς τρισένδοξα ἐλληνικὰς πτερὰ καὶ ἄρχισε τὸ κυνηγητὸ τῶν ὁρδῶν τοῦ Σλαβοκομμουνισμοῦ, τῶν Ἀναρχικῶν μισελλήνων καὶ τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ διάφορα ὅχηρά τῶν ἐγκληματικῶν περιερχονται στὰ χέρια τοῦ Ἑθνικοῦ στρατοῦ καὶ στήνεται τῆς πατρίδος μας τὸ γαλανόλευκο σύμβολο. Ἐλευθεροῦνται καὶ πάλιν τὰ ἅγια Ἑλληνικὰ χόματα

• Τρίζουν ἀπὸ συγκίνησιν τὰ ἱερά κόκκαλα ἐκείνων ποὺ ἔπесαν πολεμῶντας ἄλλοτε γιὰ τῆς ἐλευθερίας τὴν πίστιν. Ὅπως καὶ τότε ἔτσι καὶ τώρα, ὁρδοὶ ἐπικινδύνων ἐθελοδοῦλων, ἀναρχικοὶ καὶ κοινοὶ ἐγκληματῆται ἀπεφάσισαν τὴν ὑποδούλωσιν τῆς ὠραίας μας πατρίδος. Καὶ ἤλθεν ἐπὶ τέλους ἡ στιγμή νὰ διδαχθοῦν καὶ αὐτοὶ ὅτι τὰ γνήσια τέκνα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ δὲν θὰ ἐπιτρέψουν νὰ φύγῃ ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν αὐτὸν τό-

πον καὶ ὅτι ἄπτερος πάντοτε θὰ μένῃ ἡ Νίκη στὸν Παρθενῶνα.

Τὸ κνοῦτο τῆς κομμουνιστικῆς κολάσεως δὲν μπορεῖ νὰ αἰωρῆται στοὺς γλαυκοὺς τῆς ὠραίας μας πατρίδος αἰθέρας, εἶναι εὐρημα καὶ κατασκευάσμα τῶν σκοτεινῶν χωρῶν, ὅπου δὲν λάμπει ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας καὶ ὅπου χαμαίζηλοι δικτάτορες προσπαθοῦν νὰ μεταβάλουν εἰς ἀγελαῖα κτήνη τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ κρέσουν ἀνήκουστα καὶ βρωμερὰ καὶ δυσώδη πάθη τῶν.

Ἡ Ἑλλὰς ἀνέκαθεν καὶ πάντοτε πρόμαχος τῆς ἐλευθερίας χώρα ἦτο. Καὶ τώρα ἐκ τῆς ἀνεξιχνίαστου θεϊκῆς βουλήσεως ἐτάχθη πρόμαχος τῆς ἐλευθερίας ὄχι μόνον τοῦ καθαγιασμένου χώματός της ἀλλὰ τοῦ Παγκοσμίου Πολιτισμοῦ. Τὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἀνελαβεν καὶ τὸν ὁποῖον μίσθαρνα ὄργανα νεοφαναίων τυραννίσκων τῆς ἐπέβαλον, θὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας καὶ θὰ φθάσῃ εἰς τὸν προσδοκώμενον σκοπὸν.

Ἦδη ροδίζει ἡ ΝΙΚΗ. Καὶ ἀκούεται στὰ φαράγγια καὶ στίς κοιλάδες καὶ στοὺς ὀρίζοντας μιὰ ἰαχὴ: ΑΕΡΑ!

Ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς φέρνει καὶ πάλιν στὰ κρυσφύγετα τῶν ληστῶν καὶ τῶν ἐγκληματικῶν τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀποκαθαίρει τὴν χώραν ἀπὸ τὰ κοινωνικὰ ἀποβράσματα καὶ τὴν ἐλεεινὴν σάπιλαν τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἡ Δόξα στεφανώνει καὶ πάλιν τὰ πολ-

ΒΙΒΛΙΟΘΗ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Κίεβας Καφαντσί
21/7/86
37011

ΕΘΝΟΝ

ΟΙ ΣΟΥΛΙΩΤΙΣΣΕΣ ΖΟΥΝ!

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἐπιστολήν Ἡπειρώτισσας μητρός τοῦ Ἡρώος Ἐπιλοχίου Γαλίτση Χριστοφόρου.

Ἄς ἀκούσουν τὴν φωνὴ τῆς ἡρωϊκῆς μητρός ὅλοι οἱ γνήσιοι Ἕλληνες. Ἄς τὴν ἀκούσουν οἱ φίλοι καὶ οἱ ἐχθροὶ ἀκόμα τῆς Ἑλλάδος, ἃς τὴν ἀκούσουν οἱ Μεγάλοι μας Σύμμαχοι Ἀμερικανοὶ καὶ Ἀγγλοὶ, ἃς γίνῃ τέλος ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐγερτήριον σάλπισμα πρὸς τὰ τετραπέρατα τοῦ κόσμου γιὰ νὰ φθάσῃ καὶ στὴν τελευταίαν ἐσχάτιαν τῆς ὕδραγείου, νὰ μάθουν κι' ἐκεῖνοι πού δὲν εἶχαν τὴν τύχην νὰ ξέρουν Ἑλληνικὴ Ἱστορίαν, ὅτι σὺν τὸν τόπο αὐτὸ μὲ τὰ βράχια καὶ τὶς πέτρες ἀλλὰ καὶ τοὺς Παρθενῶνες καὶ τὶς Σαλαμῖνες

μὴρὰ παλληκάρια πού καθορίζουν τὴν πανένδοξον ἡρώα ἀπὸ τὸ μίasma τοῦ συμμοριτισμοῦ. Καὶ σὲ λίγο θὰ ἐπανέλθῃ τὸ Κράτος μας στὸν γνῶριμον ρυθμὸν τῆς ζωῆς τοῦ τῆς δικαιοσύνης τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς τάξεως. Καὶ τὸ κνούτο θὰ μείνῃ ἐκεῖ πέραν τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων ὅπου ἔχουν πνιγῇ αἱ ἐννοιαὶ τῆς ἐλευθερίας, ὅπου ὑπάρχουν «ἀφεντικά» πού στραγγαλίζουν, πού πνίγουν κάθε φωνὴν πού δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰς ὁρέξεις τῶν καὶ ὅπου ἡ σιγὴ, ἡ πένθημη σιγὴ τοῦ σκλάβου θεωρεῖται ὑψίστη ἀρετὴ!

— Ἀέρα! Ἴδου ἡ ἰαχὴ. Ἴδου τὸ ζύνθημα.

Καὶ ἐμπρὸς πρὸς τὴν Νίκην.

ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ

γεννιῶνται ἥρωες καὶ ἡρώιδες πού δὲν μποροῦν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γεννηθοῦν σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου. Νὰ μάθουν γιατί πολεμᾷ τὸ ἀθάνατο, τὸ ἀκατάλυτο, τὸ αἰώνιο ἑλληνικὸ πνεῦμα, τὰς δυνάμεις τοῦ σκότους καὶ τῆς κολάσεως. Νὰ μάθουν πῶς νοιώθουν οἱ Ἕλληνες τὴν ἐννοιαν τῆς ἐλευθερίας καὶ πῶς θυσιάζονται γι' αὐτήν.

Πρὸς τὸν Διοικητὴν τοῦ ΚΒΕ Κορίνθου Συν/χην κ. Καραβιαν.

Κύριε Διοικητά,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλω ὑμῖν τὴν παροῦσαν μου εἰς ἀπάντησιν τῶν ἀπὸ 31-12-47 καὶ ἀριθ. Πρωτ. 175 καὶ 176 ὑμετέρων ἐγγράφων μὲ τὴν θερμὴν παράκλησιν ὅπως τυχὼ ἀπαντήσεώς σας.

Ἀναφέρω ὑμῖν πρωτίστως ὅτι εἶμαι πρόσφυξ καὶ ἀνταρτόπληκτος ἐκ τοῦ χωρίου Δολοῦ ἐπαρχίας Πωγωνίου συνεπεία τῆς δράσεως τῶν συμμοριτῶν, ὑποστῆσα λεηλασίαν τῶν ὑπαρχόντων μου καὶ διαφυγοῦσα ὡς ἐκ θαύματος τὸν θάνατον, λόγω τῆς κατωτέρω ἰδιότητός μου.

Τυχάνω μήτηρ τοῦ Χριστοφόρου Γαλίτση, τοῦ ἥρωος τῆς μάχης τῆς Καστανιάς—Κορινθίας, ὡς οὗτος ἀποκαλεῖται διὰ τῶν ὑμετέρων ἐγγράφων, μέλους τῆς ΕΘΝΕ καὶ ἐπὶ κατοχῆς ἀγωνιστοῦ τοῦ ΕΔΕΣ. φοιτητοῦ Νομικῆς καὶ Στρατιώτου τοῦ ὑμετέρου Συντάγματος (13ος Λόχος) πεσόντος κατὰ τὰς ἐκκαθαριστικὰς ἐπιχειρήσεις τῆς 29 Δεκεμβρίου 1947 εἰς τὴν περιφέρειαν Καστανιάς—Κορινθίας. Ὡς μήτηρ πενθῶ διὰ τὴν ἀπώ-

λειαν τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ μου διὰ τὸν ὁποῖον κατηνάλωσα τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς μου καὶ ἐδαπάνησα ἐκ τοῦ ὑστερήματος διὰ νὰ τὸν καταστήσω πραγματικὸν Ἕλληνα καὶ ἀληθινὸν Χριστιανόν.

Ὡς Ἕλληνις ὅμως εἶμαι ὑπερήφανος διότι ὁ μονογενὴς υἱός μου ἐθυσιάσθη εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας πραγματοποιήσας οὕτω τὸ παιδικόν του ὄνειρον τοῦ νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ σκοτωθῇ διὰ τὴν Πατρίδα. Ἐφ' ὅρου ζωῆς θὰ ἡχεῖ εἰς τὰ ὦτα μου ἡ περίφημος δι' ἐμὲ φράσις του:

«Μητέρα, θὰ εἶμαι εὐτυχὴς, ἐὰν εἰς τὰς τόσας θυσιάς μας προσθέσω τὸ αἷμα μου καὶ τὴν ζωὴ μου διὰ τὴν Πατρίδα».

Πράγματι ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ ἔδωσε τὴν ζωὴν του.

Σὰς παρακαλῶ ὅπως δεχθῇτε κ. Συνταγματάρχᾳ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ πρὸς ὑμᾶς ἀπείρου σεβασμοῦ μεθ' οὗ διατελῶ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΓΑΛΙΤΣΗ
ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀνταρτόπληκτος — Ὁδὸς Κανιγγος 19—Ἰωάννινα

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

Ἡ στήλες μας εἶναι ἀνοιχτὲς γιὰ κάθε συνεργασία.

Στείλτε μας περιγραφὰς ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ δράσιν τῶν μονάδων σας.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΕΛΙΔΑ

ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Καθισμένος ὁ Χριστὸς μας στὰ ἴσχυα ἀκρογιαλίας τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδος ξεκουράζει τὰ μάτια Του ἐπάνω στὴ γαλήνια ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ποιὸς ξαίρει τί νὰ σκέπτεται! Ἴσως νὰ νοσταλγῇ νὰ δῇ τὴν κοινωνία καὶ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ ἔτσι γαληνεμένη καὶ ἴσχυα χωρὶς κανέναν ἀνεμος τοῦ κακοῦ νὰ τὴν ταρασσῇ.

Ἴσως ὅμως νὰ βρῇ καὶ κάποια μεγαλύτερη ὁμοιότητα μεταξὺ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς εἰκόνης πού ἀπλώνεται μπροστά Του. Καὶ ὅπως περιγράφουν οἱ Ἱεροὶ Εὐαγγελισταί, ὁ Κύριος τὴν λίμνην τὴν ἔβλεπε ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὅμοια σὰν τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἦταν ἡ λίμνη τῆς Τιβεριάδος ὁ τύπος τῆς μεγάλης λίμνης πού λέγεται γῆ. Καὶ ἐδῶ πέλαγος μὲ τὶς γαλήνες του καὶ τὶς τρικυμίες του, ὅμοια σὰν τὸ πέλαγος τῆς ζωῆς μὲ τὶς δικές του τρικυμίες καὶ γαλήνες.

Τὰ ψάρια τῆς ἐδῶ λίμνης ἔμοιαζαν μὲ τὰ ἄλλα ψάρια τῆς πνευματικῆς λίμνης, μὲ τὴν διαφορά πῶς ἐδῶ ἦσαν ἄλογα ἐνῶ ἐκεῖ λογικά. Μέσα στὸ νερὸ τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδος δὲν ὑπῆρχαν δρόμοι γιὰ νὰ τοὺς ἀκολουθοῦν τὰ ψάρια, ἴδια ὅ,τι συμβαίνει καὶ μέσα στὴ ζωὴ. Ὑπῆρχε ὅμως μὴ μεγάλη διαφορά. Ἐκεῖ στ' ἀκρογιαλίας ὑπῆρχαν κάποιοι ψαράδες πού εἶχαν δίχτυα γιὰ νὰ μαζεύουν τὰ ψάρια, ἐνῶ στὴν λίμνη τῆς κοινωνίας δὲν ὑπῆρχαν. Αὐτοὶ χρειαζόνταν γιὰ νὰ εἶναι ἡ ὁμοιότης ἀπόλυτη.

Τὰ δίχτυα τὰ εἶχε Αὐτός, ἦταν τὰ δίχτυα τοῦ Θεοῦ Λόγου, χρειαζόνταν μόνον οἱ ψαράδες γιὰ νὰ τὰ ρίξουν. Καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐργασία ἀμέσως, γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ περιπλάνησις, γιὰ νὰ τεθῇ τέρμα στὶς δοκιμασίες. Στὸς ψαράδες πού βρισκόνταν ἐκεῖ μέσα στὴν βαρκοῦλα βρῖσκει ὁ Κύ-

ριος ὅ,τι χρειάζοταν.

Μὲ βῆμα σταθερὸ προχωρεῖ πρὸς αὐτοὺς καὶ μὲ μὴ ὑπερκόσμια φωνὴ σὰν μουσικὴ, σὰν βροντὴ, σὰν θύελλα, σὰν μελὼ διὰ τοὺς προσκαλεῖ νὰ ἀφήσουν τὶς βάρκες τους καὶ τὰ δίχτυα τους, γιὰ νὰ πάνε νὰ ψαρέψουν κάπου ἄλλοῦ, σὲ κάποιο ἀντικτὸ πέλαγος, γεμᾶτο ἀπὸ ψάρια, ψάρια λογικά «Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλλεῖς ἀνθρώπων». Καὶ συνέβηκε καὶ τότε ὅ,τι συνέβαινε καὶ πάντα στὴν πρόσκλησί Του, στὴν ἐντολή Του. Ἀφήνουν τὰ πάντα καὶ ἀκολουθοῦν Ἐκεῖνο γιὰ νὰ ἀρχίσουν τὴν ἐργασίαν τοῦ ψαρέματος τῶν ἀνθρώπων ψυχῶν. Γίνονται ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη οἱ πνευματικοὶ ψαράδες πού ἀπὸ αὔριο θὰ ρίχνουν τὰ δίχτυα τοῦ Θεοῦ Λόγου μέσα στὸ τρικυμισμένον πέλαγος τῆς ζωῆς γιὰ νὰ μαζεύουν τὰ περιπλανώμενα λογικά ψάρια καὶ νὰ τὰ ὁδηγοῦν σὲ κάποιο ἴσχυα καὶ γαληνεμένο ἀκρογιαλίας. Τὸ ἔργο ἀρχίσῃ ἀμέσως καὶ συνεχίζεται μέσα στοὺς αἰῶνες μὲ τὴν ἴδια πίστη, μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμό τὴν ἴδια αὐταπάρησι. Καὶ τὸ θαῦμα γίνηκε, γιὰτὶ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια ψυχὲς ἀνθρώπινες γίνηκαν ὁπαδοὶ τοῦ Κυρίου καὶ μὴ καν στὴν ζωὴ χάρις στοὺς κόπους Ἐκείνων καὶ τῶν ὁπαδῶν τους.

Καὶ ἦταν πραγματικὰ θαῦμα γιὰτὶ Ἐκεῖνοι ξεκίνησαν χωρὶς τὰ ἐφόδια, τὰ ὅποια συνήθως ἔχουν οἱ ἀγωνισταί. Ἀσῆμοι καὶ ἀγράμματοι χωρὶς τίτλους. Τὶ εἶχαν νὰ ἐπιδειξοῦν; Μήπως τὴν καταγωγὴν τους; Ψαράδες ἀγράμματοι, παιδιὰ ψαράδων ἀπὸ μὴ φυλὴ περιφρονημένη. Ὁπλᾶ; Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ζεβεδαίου ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης τὰ ἀγκίστρια καὶ τὰ δίχτυα τους, ὁ ἄλλος ὁ Παῦλος τὰ σύνεργα πού ἔφτανε τὶς σκηνές. Ἐκήρυσσαν

ὄχι κανένα σοφὸ ἢ ἰσχυρό, ἀλλὰ ἓνα ἀπλὸ ταπεινὸ τέκνονα, πού καταδικάστηκε ἀπὸ τὴν ἴδιαν φυλὴν τοῦ στο πῶς ἀτιμωτικὸ θάνατο, καὶ τὸν παρουσίαζαν γιὰ Θεὸ καὶ ζητοῦσαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὸν ἀκολουθοῦν. Καὶ προχώρησαν στὸ ἔργο τους χωρὶς τὴν ὑποστήριξιν τῶν μεγάλων ἀλλὰ μὲ τὰ γνωστὰ ἐμπόδια καὶ τοὺς διωγμοὺς τῶν ἰσχυρῶν καὶ δυνατῶν. Λιθοβολισμοὶ στὰ Ἱεροσόλυμα, ἐμπαίγμοιστάς Ἀθήνας, σταυροὶ καὶ μαρτύρια στὴν Ρώμη. Καὶ ὅμως ἐνίκησαν. Ἐνίκησαν γιὰτὶ ξεκίνησαν μὲ τὴν πίστην Ἐκείνου καὶ ἐκήρυσσαν τὸ ὄνομα Ἐκείνου, πού ἦταν ὁχι ἄνθρωπος, ὄχι φιλόσοφος, ὄχι ἠθικολόγος, ἀλλὰ Θεός. Ἐνίκησαν τότε, ἐνίκησαν καὶ ὕστερα, καὶ θὰ νικῶναι αἰῶνια οἱ ψαράδες τοῦ Λόγου, γιὰτὶ ὅταν τὴν θάλασσα τῆς κοινωνίας θὰ τὴν ταρασσούν οἱ ἄλλοι καὶ μέσα στὴν ταραχὴ αὐτῆς θὰ δοκιμάζονται οἱ ἀνθρώπινες ψυχὲς καὶ θὰ ρίχνουν Ἐκεῖνοι τὰ δίχτυα τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὲς εἴτε ἐκουσίως εἴτε ἀκουσίως ἂν βρεθοῦν μέσα στὰ δίχτυα αὐτά, θὰ νοιώθουν γιὰ πρώτη φορὰ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀσφάλεια.

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, ἃς ἀκούσωμε τὴν πρόσκλησιν τοῦ Μεγάλου Νικητοῦ, πού μᾶς καλεῖ στὸ ἔργο τοῦ ψαρέματος τῶν ψυχῶν. Ἄς γίνουμε ὅλοι οἱ δυνάμενοι ψαράδες, ἃς πάρουμε στὰ χέρια μας τὰ δίχτυα πού μᾶς δίνει Ἐκεῖνος, ἃς τὰ ρίψουμε μέσα στὴν τρικυμισμένη ἀνθρωπότητα καὶ ἀφοῦ μαζέψουμε τὰ λογικά ψάρια ἃς τὰ ὁδηγήσου με στὸ γαλήνιο λιμάνι τῆς Χριστιανῆς ζωῆς γιὰ νὰ βροῦναι καὶ αὐτὰ καὶ μαζί μ' αὐτὰ καὶ ἐμεῖς τὴν χαρὰν καὶ τὴν Εἰρήνην.

† Ἀρχιμ. ΑΛ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ

ΑΙ ΣΟΥΛΦΟΝΑΜΙΔΑΙ

Υπό του Παθολόγου Λοχαγού Ιατρού ΜΟΣΧΩΝΑ Ι. ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια στὴ Βιέννη ἕνας χημικὸς ὀνόματι Ζελμό παρεσκεύασε μιὰ χημικὴ οὐσία, ποὺ τῆς ἔδωσε τὸ ὄνομα σουλφανιλαμίδη. Κανείς δὲν πρόσεξε τὴν ἀνακάλυψι τοῦ Ζελμό καὶ ἔτσι γρήγορα λησμονήθηκε. Ἀπὸ τὴ λήθη τὴν ἀνέσυρε τὸ 1936 ὁ Τρέφουελ παρασυρθεὶς ἀπὸ τὰ ἀριστοτεχνικὰ χημειοθεραπευτικὰ πειράματα τοῦ Ντόμαγκ, ὁ ὁποῖος ἐθεράπευε μὲ προυτοσίλιν λευκοὺς ποντικούς μολυσμένους μὲ αἰμολιτικούς στρεπτοκόκκους.

Ἴσως τὴν θεραπευτικὴ ιδιότητα τῆς προυτοσίλης ἔχει καὶ ἡ σουλφανιλαμίδη τοῦ Ζελμό, σκέφθηκε ὁ Τρέφουελ, καὶ ἄρχισε τὰ πειράματα, ποὺ ἐστέφθησαν μὲ ἐπιτυχία καὶ διανοίξαν νέας κύριες θεραπευτικὰς λεωφόρους στὴ δεινοπαθοῦσα ἀνθρωπότητα.

Σὰν τὰ μυρηγία ἀκολουθῆσαν τότε ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο οἱ ἐρευνῆται τὰ πειράματα τοῦ Τρέφουελ, μὲ νέας χημικὰς οὐσίας ποὺ καθημερινῶς παρεσκεύαζαν διάφοροι χημικοί.

Μέσα σ' ἕνα χρόνο πλημμύριζαν αἱ φαρμακευτικὰ ἀγορὰ ἀπὸ τὰ νέα φάρμακα, τὰς σουλφοναμίδας, ὅπως ὀρθῶς πρέπει νὰ ἀποκαλῶνται.

Αἱ σουλφοναμίδαι μεταξὺ τῶν συγγενέων, ὅχι μόνον ἀπὸ χημικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ φαρμακολογικῆς, ἐντούτοις ὅλγοι ἀνθρώποι γνωρίζουν ὅτι στὴν θεραπευτικὴ εἶναι ἀδύνατον ἀδιακρίτως μιὰ σουλφοναμίδη νὰ ἀντικατασταθῇ δι' ἄλλης, καθὼς ἐπίσης ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ἀπερισκεπτικῶς νὰ λαμβάνη κανεὶς οἰονδήποτε ἀριθμὸν σουλφοναμίδων, ὅπως λαμβάνη π.χ. ἀσπερίνας, διότι εἶναι πλέον γεγονός ἀναμφισβήτητον, ἡ παραγωγή νεφρολιθιάσεως κατὰ τὴν καταχρήσεως ὀρισμένου εἴδους σουλφοναμίδων ἢ καὶ ἡ

πρόκλησις παρενεργειῶν δυσάρεστων καὶ ἐπικινδύνων ὡς π.χ. ἀπλαστικῆς ἀναιμίας, ψυχῶν κ.λ.

Κάθε λοιπὸν περίπτωσις λοιμώξεως πρέπει νὰ ἐξετάζεται ἀπὸ ἰατρό, ὁ ὁποῖος νὰ διαπιστώνη, ἐὰν πρόκειται περὶ λοιμώξεως ἐπιρρεαζομένης ἀπὸ τὰς σουλφοναμίδας, διότι αὐταὶ ἐπιδροῦν ἐπὶ ὀρισμένων μόνον μικροβίων.

Ἀκολουθῶς πρέπει νὰ ἐξετάζεται μὲ ποίαν σουλφοναμίδην αἱ πιθανότητες θεραπευτικῆς ἐνεργείας εἶναι μεγαλύτεραι, δεδομένου ὅτι ἐκάστη σουλφοναμίδη ἔχει καὶ διάφορον περισοτέραν ἢ ὀλιγωτέραν ἐνέργειαν ἐπὶ ἐκάστου εἴδους μικροβίου. Ὁθεν εὐνόητον τυγχάνει ὅτι ἀνεμικροβιολογικῆς ἐξετάσεως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ θεραπεία διὰ σουλφοναμίδων κατὰ τρόπον ἐπιστημονικόν. Ἡ δε συμβουλή «πάρτε μερικὰς σουλφοναμίδες» στερεῖται σοβαρότητος.

Ἀναφέρονται ὡς παράδειγμα, ὅτι ἐπὶ λοιμώξεων μὲ αἰμολιτικούς στρεπτοκόκκους (π.χ. ἐρυσίπελας) πλέον ἐνδεικνυομένη σουλφοναμίδη εἶναι ἡ σουλφοναμίδη, ἐνῶ ἐπὶ γονοκόκκων δέον νὰ προτιμᾶται ἡ σουλφοναμίδη. Εἰς τὴν ὀφείλονται αἱ διαφοραὶ αὗται δὲν εἶναι ἀκόμη σαφῶς καθορισμένο. Μόνον διὰ τὴν σουλφοναμίδην γνωρίζομεν ὅτι ὀφείλει τὴν ἰσχυρὰν θεραπευτικὴν τῆς ἐνέργειαν εἰς τὸ δυσάπορρόφητον τῆς στὸ ἐντέρον.

Καὶ τῶρα κάποιο μυστικὸν ποὺ θὰ σᾶς ἐμυλήξῃ. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς σουλφοναμίδης διὰ τὴν θεραπεία τῆς βακτηριακῆς δυσεντηρίας κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον συνέβαλε τὰ μέγιστα στὴν νίκη τῶν Συμμάχων, διότι ὡς ἀναφέρει ὁ Μάνσον—Μπαρ εἰς τὸ βιβλίον του «Τροπικὰ νοσήματα» κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον

πόλεμον τὰ 2000 τῶν προσβαλλομένων στρατιωτῶν ἀπὸ βακτηριακῆς δυσεντηρίας παρέμεινον ὅνεις μικροβιοφόροι δίδοντες λαβὴν εἰς ἐκκρίσεις νέων ἐπιδημιῶν, καὶ ἔθετον οὕτω μέγαν ἀριθμὸν στρατιωτῶν ἐκτὸς μάχης. Διὰ τῆς σουλφοναμίδης ὁ τοιοῦτος κίνδυνος κατεστάλη τελείως στὸ β' παγκόσμιον πόλεμον.

Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἀναφέραμεν αἱ σουλφοναμίδαι δὲν δροῦν σ' ὅλα τὰ μικρόβια, οὕτω εἶναι ἀνεργεῖς ἐναντὶ τῶν βακτηριδίων τῆς δμάδος τυφο-παρατύφου τῆς διφθερίτιδος, τῆς δμάδος τῶν βρουκελλῶν (μελιταῖοι) τῶν διαφόρων ἰῶν (γρίπη, τριήμερος, ἰλαρὰ κ.λ.).

Εἰς μερικὰς περιπτώσεις, ἂν καὶ ὁ ἰατρὸς ἐφήρμοσε τὴν κατάλληλον σουλφοναμίδην παρατηρεῖται θεραπευτικὴ ἀστοχία.

Εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ἢ τὴν διάφορον εὐπάθειαν τῶν στελεχῶν ἐνδὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μικροβίου ἐναντὶ τῶν σουλφοναμίδων, ἢ ὅτι λόγω μακρᾶς χρήσεως μὴ κανονισμένων δόσεων σουλφοναμίδων τὰ μικρόβια κατέστησαν σουλφοναμιδάντοχα.

Διὰ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν ἐθισμού τῶν μικροβίων δέον αἱ σουλφοναμίδαι νὰ χορηγῶνται ἐξ ἀρχῆς εἰς μεγάλας δόσεις ἐπὶ σχετικῶς δὲ βραχὺ χρονικὸν διάστημα ἵνα μὴ προκληθοῦν ἀνεπιθύμητοι παρενεργεῖαι. Ἐπίσης δὲ καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, δηλ. εὐθὺς ὡς διαπιστωθῇ ἡ νόσος.

ΑΝΤ. ΜΟΣΧΩΝΑΣ

ΤΟ ΕΥΠΝΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Διήγημα τοῦ Στρατ. ΘΑΝΟΥ ΚΑΡΒΕΛΑ

—«Ἐ! Ἐλένη! Τί κάθεται μὴ νάχη κειπέρα...» φωνάζει ὁ Πέτρος Γιαννᾶς στὴ νεαρὴ ἀνταρτίνα ποὺ κάθεται στὸ βράχο, ἀγναντεύοντας κάτω μακριὰ τὴν πεδιάδα...

—«ὦ! Καῦμένη Πέτρο!... Ἐτσι ρωμαντζάρω...» ἀπαντᾷ ἐκείνη... Ὁ ἀντάρτης πλησίασε. —«Ἀπὸ πότε ἔγινες ρωμαντική;» ρώτησε.

—«Ἀσέ Πέτρο τὰ ἀστεῖα» τοῦ λέει ἐκείνη σοβαρά—«Τὰ πράγματα εἶναι δύσκολα. Μὰς ἔχουνε κυκλώσει...»

—«Ἀπὸ πότε ἔχασες τὸ θάρρος σου μικρὴ μου;...»

—«Ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε μητέρα» λέει θλιμμένα ἡ ἀντάρτισσα... Τὸ πρόσχαρο ὄφος ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀντάρτη.

—«Καλὰ... Δὲν λέω... Ἀλλὰ ἐσὺ εἶσαι χρήσιμη στὸν ἀγῶνα. Εἶσαι τὸ στέλεχος ποὺ δίνει πίστη καὶ ζωὴ στὴ γυναικεία μάζα...» εἶπε...

—«Δὲν ἔχασα τὴν πίστη στὸ σκοπὸ καὶ μένει... Μόνο μιὰ στιγμὴ λιγοψύχησα σάν σκέφτηκα τὴν μοῖρα τοῦ παιδιοῦ μὰς» ἀπάντησε ἡ Ἐλένη...

—«Παιδιά κάνουμε καὶ ἄλλα... Ὁ ἀγῶνας ὅμως εἶναι ὁ πῶς τρανὸς σκοπός, πρέπει νὰ νικήσουμε συντρόφισσα» βροντοφώνησε ὁ καπετάν—Πέτρος καὶ τὰ μάτια τοῦ ἀστράψαν ἀπὸ μῖσος... «Ἄν χρειαστῇ θὰ τὰ θυσιάσουμε ὅλα...» ἔτσι δὲν εἶναι ἀγάπη μου;» συνεχίζει καὶ τὴν κτύπησε χαϊδευτικὰ στὴν πλάτη... —«Ναί! Ἐχεῖς δίκιο» εἶπαν τὰ χεῖλη τῆς νέας γυναικας, μὰ κάτι σπάρανε μέσα τῆς ἀθελά της... Ὁ καπετάν—Πέτρος ἔφυγε βιαστικὰ λέγοντας:

—«Σὲ λίγο ἔξερεις ἔχουμε συγκέντρωση. Πρέπει νὰ μιλήσῃς καλὰ. Οἱ νέες ποὺ στοματολογήθηκαν τελευταῖα, δειχνουν κάποια συνειδητὴ ἄρνηση... Πρέπει κι' αὐτὲς νὰ μποῦν στὸ νόημα τῆς σύγχρονης πάλης... Στὰ

χεῖρα σου εἶναι νὰ τίς κάνης...» Ἡ καπετάνισσα ἔμεινε πάλι μονάχη... Πέρα μακριὰ ξανοίγει ἡ καταπράσινη πεδιάδα κι' ἕνας δημόσιος δρόμος ἀπλώνεται πάνω σ' αὐτή...

Λίγα συννεφάκια στὴν ἄκρη τοῦ ὀρίζοντα παίζουν τὸ κυνηγητό... Μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ περνάει ἀπὸ τὴ σκέψη τῆς Ἐλένης... Τὸ αὐτόματο φεύγει ἀπὸ τὰ χεῖρα της καὶ κατακυλάει στὸ ριζῶμα τοῦ βράχου... Ἡ μικρὴ πλατεῖα τῆς Ἀχαΐας ἀπὸ ὅπου κατάγεται τῆς φαίνεται τώρα ὑπερκόσμια, μαγευτικὴ, τυλιγμένη στὸ συννεφένιο πέπλο τῆς νοσταλγίας. Βλέπει μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας, ἕνα μικρὸ κοριτσάκι μὲ ξέπλεκα μαλλιά, νὰ τρέχῃ ἀμέριμνον στὴν πρασινάδα τοῦ ἀνθισμένου κήπου. Οἱ κόκκινες ντάλιες ἀδελφωμένες μὲ τίς εὐωδιαστὲς βιολέττες τῆς φέρνουν τὸ ἄρωμά τους σάν τότε... Τὸ μικρὸ δημοτικὸ σχολεῖο ἀντικατέστησε τὸ Γυμνάσιον κι' ὕστερα ἡ Ἀκαδημία, ἡ μεγάλη πολιτεία. Ὁ ἱσπουδαστὴς, τὸ πέρασμα σὲ μιὰ νέα ζωὴ. Οἱ ἀναμνήσεις κατασταλάζουν σάν νᾶναι χτὲς ποὺ γίνθηκαν ὅλα... Σπουδαστὴς τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας καὶ ὁ Πέτρος. Γνωρίστηκαν, ἀγαπήθηκαν καὶ πρόσμεναν τὴ μέρα τῆς εὐτυχίας... Ἦλθαν ὅμως μαῦρα τὰ χρόνια τοῦ πολέμου. Ἡ νίκη, ἔπειτα ἡ σκλαβιά, ἡ πείνα, ἡ δυστυχία... Κάποιοι κηρύζανε τὴν Ἀνάσταση. Ἡ φλογερὴ καρδιὰ τοῦ Πέτρον τοὺς ἀκολουθῆσε. Κοντὰ του βρέθηκε καὶ κείνη... Οἱ καινούργιες θεωρίες τοὺς συνεπήραν. «Μιὰ νέα ἐλεύθερη ζωὴ κι' ἀδούλωτο τὸ πνεῦμα», ἔλεγε ὁ κόσμος εὐτυχισμένος, χωρίς τάξεις, χωρίς δυστυχία, σὲ μιὰ πανανθρώπινη κοινωνία ὀλιστικῆς κατανόησης» γράφανε τὰ σωτήρια βιβλία τοῦ Μάρξ καὶ τοῦ Ἐγκελς. Ὁ Φεμινισμὸς μὲ τὴν διακήρυξη τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικας βαυκάλισε

τὴν ματαιοδοξία τῆς σπουδαστρίας...

—«Ναί εἶναι δίκαιος ὁ ἀγῶνας» ψιθυρίζει στὸν ἑαυτὸ τῆς «γκρεμίσαιμε τὰ ψεύτικα εἰδῶλα καὶ τίς πλανερὲς δοξασίες ποὺ πρὶν μὰς κοίμιζαν γιὰ νὰ ζητᾶμε τὴν εὐτυχία σὲ ἕνα ἄπιαστο ἰδανικόν»—Τὸ εἶναι τῆς γεμάτο ἔχθρα—γιὰ κάθε ἐνάντιον στὸν ἀγῶνα περιμένει τὴν ὥρα τῆς ἀδυσώπητης ἐκδίκησης... Νευριασμένα τὰ χεῖρα τῆς ἀποζητᾶνε τὸ αὐτόματο. Κατεβαίνει καὶ τὸ παίρνει. Κάτι ἄγνωστο μιλάει μέσα της. «Τὸ παιδί σου τί θὰ γίνῃ;.. Κιτρινίζει ἀπὸ ἄγνωστο δέος...» ὦ! Ναί! τὸ παιδί της!!! Ποῦ νὰ τ' ἀφίση;.. Δὲν θέλει νὰ τὸ χάσῃ. Εἶναι στιγμὲς ποὺ κοντὰ του γίνονται ὄνειροπόλα, αἰσθηματικά... Εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἀγάπης τῆς μὲ τὸν Πέτρο... Τὸ ἀγαπάει. Κοντὰ του νοιώθει μιὰ ἄγνωστη εὐτυχία...

Ἡ ὥρα πέρασε. Ζώστηκε τὸ αὐτόματο στὴν πλάτη, ἔσιαξε τὸν μπερὲ σὲ σγουρὰ μαλλιά της καὶ ροβόλησε στὸ χωριό. Πῆγε στὴ συγκέντρωση. Μίλησε ὅπως πάντα μὰ χωρίς τὸν πρωταρχικὸ φανατισμὸ ποὺ διέκρινε τὴ φλογερὴ ἐπαναστάτρια... Γύρω τῆς τὰ νέα κορίτσια τὴν κυτᾶνε σαστισμένα γιατί εἶναι δύσκολο σ' αὐτὲς νὰ νοιώσουν τὸν ὀρμητικὸ χέιμαρο τῆς ἀγνωστῆς φρασεολογίας, μὰ καὶ κείνης ἡ σκέψη κοντὰ στὸ παιδί. Θέλει νὰ τὸ ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὸ νοῦ της, μὰ κείνο πάντα ἐκεῖ ριζωμένο, τεντώνει τὰ μικρά του χερὰκια ζητώντας τὴ μάνα του.

Τὰ νέα εἶναι ἄσχημα... Ὁ Στρατὸς σφίγγει τὸν κλειὸ γύρω τους... Ὁ Καπετάν—Πέτρος δίνει διαταγές. Προσπαθοῦνε νὰ ξεφύγουν. Ἡ Ἐλένη παραστέκει κοντὰ του κι' ἡ φωνὴ τῆς εἶναι δυνατὴ σὲς διαταγές. Ὑποχώρησις ἀνάμεσα σὲ λόγγους καὶ

χαράδρες.. 'Η Ρούμελη έχει κα-
λές κρυψώνες.

Περπατάνε μερόνυχτα χωρίς
ανάπαυση...

Το μικρό παιδί στην άγκαλιά
κλαίει συνέχεια, ενώ η μάννα
αδικα πασχίζει να το μαλάξει...
Τα κλαριά του λόγγου της ξε-
σχίζον το κορμί, την γεμίζουν
πληγές μ' δέν παρατάει το παι-
δί. Το σφίγγει προστατευτικά
κι' ασυναίσθητα χαϊδεύει τα λι-
γοστά σγουρά μαλλάκια του...

'Ο Δρόμος ατέλειωτος και δέν
μπορούνε να προχωρήσουν πιά..
Μιά σπηλιά τους προσφέρει κα-
ταφύγιο. Ξαπλώνουν όλοι μέσα
βαθεία... Τσακισμένοι από την
κούραση κλείνουν τα μάτια κι'
ο ύπνος έρχεται γλυκός να τους
χαρίση την ανάπαυση. Έβαλαν
και σκοπό στην είσοδο.

—«Πρέπει να λάβω μέτρα.
Ποιός ξέρει μπορεί οι μοναρχο-
φασίστες να κάνουν κατά δώ»
είπε ο Καπετάν-Πέτρος. 'Η νό-
χτα είναι σκοτεινή... Το μωρό
ξύπνησε. Κλαίει... φωνάζει τη
μάννα του. 'Εκείνη νικημένη ά-
πό την κούραση δέν το ακούει...
Το κλάμμα του μικρού γεμίζει
τη σπηλιά θλιβερή απήχηση λές
πώς το δύστυχο ανθρώπινο πλά-
σμα καταριέται την μοίρα που
τό συντροφεύει.. Μακρυνός θό-
ρυβος κάνει τό σκοπό να τρέξει
στον κοιμισμένο καπετάνιο. Τό
μωρό όλο κλαίει.. 'Ο πατέρας
πήγε κοντά. Πασχίζει να τό ά-
ποκοιμήση.. Τιποτε εκείνο, κλά-
μα στο κλάμα...

Νέα είδοποίηση του σκοπού
αμέσως κίνδυνος... Πρέπει να
γίνη απόλυτη ήσυχία λέει με τό
νο του ο Καπετάνιος... Τό
κλάμμα του μωρού άντηχάει
στ' αúτιά του στον πιο κακόηχο
θόρυβο... λές και τό κάνει επί-
τηδες τό γρουσουζικό.. 'Ο Πέ-
τρος άγριεψε.—Πάψε άτιμο λέει
με λύσσα... Τό μικρό τόν περι-
παίζει συνεχίζοντας τη συνου-
σία του. Τα χέρια του σφίχτη-
καν με θυμό στο λαιμό του μω-
ρου.—Πάψε επιτέλους βρωμό-
παιδο. Θά μ'ας χάσης όλους ξα-
ναλέει άγρια...

Τά χέρια του σφίγγονται..
σφίγγονται τώρα σ'άν τανάλιες
στο λεπτό λαιμό του μωρου...
'Επειτα ήσυχία... Τό μικρό στα-
μάτησε τό κλάμμα. Ένα άψυχο
κουφάρι κρέμεται στα χέρια του.

—Ένας άνθρωπος λιγώτερος
λέει σιγανά. Δέν πειράζει.. έμ-
πόδιο μ'ας ήταν στην σημερινή
περίπτωση... Πήρε τό μικρό στα
χέρια και τό πέταξε παρακάτω
στη χαράδρα...

Πρωί ή μάννα άναζήτησε τό
μικρό της.. ψάχνει δίπλα της μ'ά
δέν τό βρίσκει. Τρέχει στον πα-
τέρα με βουρκωμένα μάτια.—
«Τό παιδί μας χάθηκε», ξεφωνί-
ζει.. 'Εκείνος μιλά.. Στο γρα-
νιτένιο πρόσωπό του μαντεύει
όλη την αλήθεια... «Γιατί;..»
τραυλίζει με σπαραγμό ή μάννα.

—«Έτσι έπρεπε να γίνη... Κιν
δυνεύαμε... Πάψε τώρα τους
συναισθηματισμούς. 'Ο Έπανα-
στάτης πρέπει νάχη καρδιά γρα-
νιτένια για να μην λογαριάξη
τέτοια μικροπράγματα... άπαν-
τάει εκείνος σοβαρά...

Δέν μίλησε ή Έλένη. Έκρυψε
τά δακρυά της για να τρέξουν
σ'άν έμεινε μονάχη. Πόσο συχάι-
νεται τόν έαυτό της... Νοιώθει
να γκρεμίζονται όλα μέσα της.
—«Νάτο τό μικρό έρχεται!!! ζη-
τάει εύθύνη.. Φωνάζει τη μάν-
να!!! «Γιατί;» της λέει... Πόσο
της πληγώνει την καρδιά.. «Συγ-
χώρεσέ με παιδί μου!!» λέει ά-
νάμεσα σε λυγμούς. Στιγμή δέν
βρίσκει ανάπαυση. Τό φάσμα
του παιδιού την κυνηγάει άμεί-
λικτος εφιάλτης.

'Η υπόχρησης συνεχίζεται.. 'Α
θελα, χωρίς σκοπό σέρνει τά
κουρασμένα βήματά της κοντά

στούς άλλους. Δέν την νοιάζει
πιά τίποτε.. Είναι ένα ψυχικό
κουρέλι που άποζητάει τό θά-
νατο για λυτρωτή.. Χάθηκε πιά
ή φλογερή επαναστάτρια.. Στη
θέση της έμεινε ή γυναίκα. 'Η
γυναίκα ή πονεμένη με την άδύ-
νατη καρδιά.. Σήμερα έμεινε πίσω
άπό τους άλλους. Ζητάει τη μο-
ναξιά. Κανένas δέν την νοιώθει.

Νά τό μικρό έκκλησάκι του
Προφήτου 'Ηλία στο δρόμο της..
Σέρνει τά πόδια της μέχρι εκεί.
Στέκεται άτολμη φοβισμένη μη
τολμώντας να δρασκέλιση τό
κατώφλι. Ξάφνου νοιώθει να
χάνεται γύρω της τό τοπίο κι'
ένα σημαντικό να κτυπή γλυκά,
αρμονικά γεμίζοντας τους λόγ-
γους, τις χαράδρες με μιά ού-
ράνια μελωδία.

'Ο άνθρωπος μέσα της πα-
λεύει να κρατηθή στο ύψος της
ύλιστικής ύπερηφάνειας. Παλεύει
τό μίσος να κρατηθή στην άν-
θρώπινη καρδιά. Μιά δύναμη
άκατανίκητη τη πρώχνει στο έ-
σωτερικό του έξωκκλησιού. Τό
αυτόματο ξεφεύγει άπό την πλά-
τη της και τά χέρια της τό πετά-
νε μακριά μες τό βάραθρο.

'Εκεί μέσα στο σκοτάδι της
έρμηκης έκκλησίας γονάτισε
μπροστά στην εικόνα μ'ας άλλης
πονεμένης μάννας—της Πανα-
γίας.—Δέν την είδανε να ξανα-
βγίη άπ' εκεί. Είχε λυτρωθή.

ΘΑΝΟΣ ΚΑΡΒΕΛΑΣ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Μακριά σου θλιβερός περνάει ό
[χρόνος,
με περιζώνει ή μαύρη έρημία,
μέσ την καρδιά μου θέριεψε ό
[πόνος
μά έχω τη μορφή σου συντροφιά.

Ποθώ κοντά σου πάλι να βρεθώ
όπως στα όνειρά μου βρίσκομαι
[ισιά σου
μέσ τη γλυκειά σου άγκαλιά να
[κοιμηθώ
να με θερμαίνει ή άκτίνα της μα-
[τιάς σου.

Πάψε να κλαίς μικρή μου άγα-
[πημένη
προσεύχου μόνο στη γλυκειά μας
[Παναγιά
για να γυρίσω μιά μέρα ήλιολου
[σμένη

δεν θα διώξουμε τ' ανήμερα
[θεριά.

Στ' όλόλευκο σπιτάκι μας σ'άν
[πρώτα
χορούμενοι κι' έλεύθεροι θα ζούμε
του Σλαού σ'άν φύγη άπ' την Έλ-
[λάδα ή μπότα
τό γέλιο των παιδιών μας θα
[χαρούμε.

'Αν όμως τύχη έδωπάνω γω να
[να πέσω
για της γλυκειάς πατρίδας μας
[τη λευτεριά
Μη χύσης δάκρυα άνώφελα για
[μένα
τ'δνομά μου για σένα θα μείνη
[πάντα
αίώνια, άνεκτίμητη κληρονομιά.
ΘΑΝΟΣ ΚΑΡΒΕΛΑΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ «ΠΙΝΔΟΥ»,

Ο... ΜΑΡΙΟΣ

Ποιός τάχα δέν ένθυμείται τους
στίχους του Λαμαρδίνου στη «Γρα-
ταιέλλα» του;

Δεκάξη χρόνων ήτανε!

Τι γρήγορα που έχασθη!

Και ώλοφύρετο ό ποιητής της ά-
θώας και άλησμόνητης τότε ρω-
μαντικής έποχής για την κοράσιδα
που χάθηκε και έξεδήλωνε τόν πό-
νο του στους έκλεκτούς του στί-
χους.

Μά αν ζούσε σήμερα; Τι θα γρά-
φε τάχα για την «μόλις 24 έτών νέ-
αν μετρίου πάχους και άναστήμα-
τος, με ξανθά όντουλαρισμένα μαλ-
λιά, γαλανά μάτια και συμπαθή τά
χαρακτηριστικά του προσώπου» ό-
πως την περιγράφουν οι έφημερί-
δες, που δέν χάθηκε μ'έν άπό τόν
μάταιον τούτον κόσμο έχασε δέ...
τό φύλον της;

Τέτοιο ξανθό και χαριτωμένο θη-
λυ ποιανού ποιητού δέν θα τραβο-
σε τη φαντασία σε αϊθέρια ύψη και
ποιανού λογοτέχνου ή πέννα δέν θα
χρωμάτιζε την άφθαστη καλλονή;
Μά αλλοίμονο! Μάταιος και κακός
ό κόσμος! 'Ακατανίκητη ή μοχη-
ρία του. 'Αφθαστος ό φθόνος του.
Στην ώραιόπλαστη ζωή του ξαν-
θού θήλεος επενέβη ή Γενική 'Ασφα-
λεια για να σβύση ένα ξανθό και
υπερρωμαντικώτατο όνειρο.

Κι' έτσι χάθηκε άπό μπροστά μας
τό ξανθό όν.

Κι' ό ποιητής κάλλιστα θα μπο-
ρούσε τώρα και πάλιν να ξανα-
γράψη:

Είκοσι τεσσάρων χρόνων ήτανε!

Τι γρήγορα... μετεβλήθη;

'Αχ! αúτη ή Γενική 'Ασφάλεια!
Γιατί να κόψη τό νήμα με τό όποι-
ον ή Μαρία μας είχαν άρχισει να εί-
σχωρή στα μυστήρια της ζωής; Για
τι να μην άφήσει να συνεχισθή τό
ειδύλλιον, τά τόσοσιν παράξενα εί-
δύλλια μ'αίλον που άπροσδόκητα
άρχισαν για την τυχερή Μαρία ά-
πό τά πρώτα άνθισματα της 'Η-
βης της;

Γιατί περί της Μαρίας πρόκειται

άγαπητοί μου άναγνώσται, της ευ-
τυχισμένης Μαρίας που σ'άν μον-
τέρνα κοπέλλα με νέες κατευθύν-
σεις έμυήθη—πού άλλου;—στον
κομμουνισμό για να έκτοπισθή στην
'Ικαρία «μαζί με τ' άλλα τά κορί-
τσια». Για σκεφθήτε λιγάκι τη ζωή
της και τις ειδυλλιακές σκηνές που
πέρασε στο εύλογημένο αυτό νη-
σί. 'Εκεί άνάμεσα στα θήλεα τι
είδαν και τι δέν είδαν τά γαλανά
της μάτια! Τι να έψαυσαν και τι
δέν έψαυσαν τά κρινοδάχτυλά της
και πόσες... Μαρίες εκεί δέν έννοι-
ώσαν τά ρίγη φευγαλέων άπροσ-
δοκήτων ήδονικών στιγμών.

'Εκεί στους ξανθούς βράχους του
νησιού πόσες φευγαρόλουσες βρα-
δυές με Μαρίες και Πολυξένες και
Δωροθέες και... και... δέν θάκουσε
άπό γυναικεία στόματα πόθους,
κούμους και λύπες και άγκομαχη-
τά (ήπειλήθισαν άγρια σκηνάι ζη-
λοτυπίας γράφει ή έφημερίδα) και
τόσα και τόσα άλλα που δέν γρά-
φονται, που δέν λέγονται και που
μονάχα μιά γυναίκα έμπιστεύεται
σε όμόφυλόν της. Κι' όστερα ήλθαν
τά... κατευναστικά μέτρα της Κυ-
βερνήσεως για να άφεθή έλευθέρα
να γυρίση στην 'Αθήνα άφου εκεί
τόσες και τόσες υπάρξεις είχε ή ι-
δία... κατευνάσει!

Και προσελήθη υπηρέτρια. 'Εβώ
ή πέννα μου άς σταματήσει. Γιατί
όλοι μας ξέρουμε τι θα πη υπηρέ-
τρια σ' ένα σπίτι. Πάντως τά είδύλ-
λια άκόπως και άκινδύνως έσυνεχι-
ζοντο, ως που μιά μέρα—μιά θλίβε-
ρή ήμέρα του περασμένου Μαΐου—
σβύσαν τά όνειρά της όπως θάλε-
γε και ό ποιητής.

'Η γυναίκα άστυφύλαξ έκτελο-
σε χρέη «ψάχτρας» εκεί που έψαυε
την λεβέντισσα Μαρία μας, όπισθο
χώρησεν έντρομος κραυγάζουσα
και άναστατώσασα με τις κραυ-
γές της την Γενικήν 'Ασφάλειαν
σ'άν να έπαθε άπό ήλεκτροπληξί-
αν! 'Ελιγοθύμησεν ή ψάχτρα. Κιτρι-
νισε τό πρόσωπό της αλλοιθώρη-
σαν τά μάτια της και όταν συνήλ-
θε... ήτο πλέον άργά. Είχε συντε-

λεσθή ή άποκάλυψις του... Μαρίου!
Γιατί ή Μαρία μας, ή λεβέντισσα,
ή άσκήσσα και μοντέρνα Μαρία
μας ήταν άπλως Μάριος με γαλα-
νά ώραια μάτια και όντουλαριμέ-
να γυναικεία μαλλιά. Και τά όνει-
ρα διελύθησαν. Και ή ώμορφη, άξέ-
χαστη, υπέροχη ειδυλλιακή ζωή της
Μαρίας διεκόπη. Τι κρίμα! Γιατί
να διακοπή ή ώμορφη γυναικεία
ζωή του Μαρίου μας πάνω στα 24
χρόνια και να μην σταματήσει στα
74; Θά μπορούσε σ' αυτά τά χρό-
νια ό Μάριός μας είτε ως υπηρέ-
τρια, είτε ως μοδίστα είτε ως δα-
κτυλογράφος, είτε ως παιδαγωγός,
είτε ως γκυβερνάντα ή θαλαμηπό-
λος να συνεχίση την ώμορφη και ά-
έξαστη γυναικεία ζωή. Και όταν
θάφτανε στα 74 χρόνια του να άπο-
καλυφθή και να τραγουδήση.

'Εγώ τόν κόσμο γνώρισα
έχόρτασα τόν έρωτα
και τώρα έσείς οι έξυπνοι
φωνάξετε με και... γέροντα!

'Ενώ τώρα; Τώρα θα υποχρεω-
θή να φορέση άνδρικά. Θά άρχιση να
προσποιήται, να υποκλίνεται σε δε-
σπινίδες, να ναι άβρός τους τρόπους
και ίσως... να παντρευτή. Και αν
γίνη πατέρας και πάππος θάχη να
διηγείται στα παιδιά του και τ' άγ-
γόνια του αληθινές ιστορίες όλο-
ζώντανες των χιλίων και μ'ας νυ-
κτιών... άναλογιζόμενος την 24ετή
Μαρίαν με τά γαλανά ώραια μά-
τια και τά χαριτωμένα όλόξανθα
όντουλαρισμένα μαλλιά όταν εκεί
κάτω στην 'Ικαρία τις φευγαρό-
λουσες βραδυές πλάι στη μουσική
του γαλανού κύματος που φιλούσε
τους ξανθούς βράχους αúτη είχε
προκαλέσει άνάμειξη στα κορίτσια
τόσες και τόσες σκηνές ζηλοτυ-
πίας...

ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Ένας σοβαρός συντελεστής που βυθίζει τον άνθρωπο στη δυστυχία και τον οδηγεί στο **Έγκλημα**

Υπό του Έφ. Υπολοχαγού Διοικητού της Ε.Σ.Α. ΥΙΙΙ Μεραρχίας

κ. ΣΥΓΚΟΥΝΑ ΣΠΥΡ. — Διηγήδου

Κυρίως Ναρκωτικά θεωρούνται από την Έπιστήμη της Ιατρικής αλλά ιδιαίτερα από την Έγκληματολογική Έπιστήμη, οι εξής Ουσίες:

1) Το Χασίς	(Χασισοπότοι ή Μαστούρηδες)
2) Η Ηρωίνη	(Ηρωινομανείς ή Πρεζάκηδες)
3) Το Όπιο	(Οπιομανείς)
4) Η Μορφίνη	(Μορφινομανείς)
5) Η Κοκαΐνη	(Κοκαΐνομανείς)
6) Η Μεσκαλίνη	(Μεσκαλινομανείς)
7) Ο Αιδήρ	(Αιδηρομανείς)

Η χρήση των Ναρκωτικών φαίνεται ότι είναι αρχαιότητα. Όπως αναφέρει η Οδύσεια (Δ 221). Η ώραία Έλένη του Μενελάου προσέφερε στα συμπόσια εις τους προσκεκλημένους, οίνον εις τον όποιον έρριπτεν ένα φάρμακον «Νηπενθές τ' άχολον τε κακών επίληθον άπάντων». Είς τας συγχρόνους κοινωνίας ή πρόσ ήδονήν χρήσις των ναρκωτικών είναι πολύ συχνοτέρα, ιδίως μετά τό έτος 1918 (μεταπολεμικήν περίοδον).

Συνήθεστερα δέ έκ τούτων είναι ο αϊθήρ, ή μορφίνη, ή κοκαΐνη. Είς την Ελλάδα γίνεται χρήσις κυρίως του Χασίς και της Ηρωίνης. Στην άνατολική Ασία είναι περισσότερο διαδεδομένον τό Όπιο. Τό όποιον μαστίζει τον λαόν της Κίνας και κινδυνεύει να τον έκφυλίση και τον άποσυνθέσσει τελείως. (Ιδίως δέ λόγω της έγκληματικής τακτικής των Ιαπώνων οίτινες προσεπάθησαν με κάθε τρόπο και μέσο να εξαπλώσουν και να άναπτύξουν την χρήσιν του Όπίου εις τας Κινεζικάς μάζας για τό Έθνικό έκκλήρισμα των Κινέζων).

Είς την Νότιον Αμερικήν συ-

νήθεστερα είναι ή Κοκαΐνη και Μεσκαλίνη, εις τους Μωαμεθανικούς δέ πληθυσμούς της Αφρικής και Ασίας είναι τό Χασίς. Είπαμε παραπάνω πως στην Ελλάδα τά συνήθεστερα ναρκωτικά είναι τό χασίς και ή ήρωίνη. Γι' αυτό τό λόγο θα άσχοληθούμε ιδιαίτερα μόνο με αυτά σε λίγες γραμμές προσπαθώντας να σας δώσουμε άπλά μία μικρή ιδέα για τό καθένα.

Τό χασίς παράγεται κυρίως από την Ινδική κάνναβι αλλά και από την κλωστική κάνναβι που είναι και τά δυό φυτά, δυνάμενα να καλλιεργηθούν και να εύδοκιμήσουν στην Ελλάδα. Βγαίνει έτοιμο για χρήσι έπειτα από ειδική επεξεργασία του φυτού κατά την περίοδον της άνθησεως και ώριμάνσεως αυτού.

Η καλλιέργεια της κανάβης για την παραγωγή χασίς άπαγορεύεται από τους Έλληνικούς Νόμους, αϊ δέ ποιναι που προβλέπονται για τους παραβάτας είναι άυστηρώτατες. Θεωρείται δέ ως παράβασις του Νόμου (περί διώξεως λαθρεμπορίου ναρκωτικών).

Σε μάς τό χασίς ήλθε πρό 110 περίπου έτών, διεδόθη δέ στην αρχή εις τας μεγαλύτας πόλεις, μεταξύ ναυτικών, αλλά κυρίως μεταξύ των άλητών, των κακοποιών και γενικώτερα άτόμων της κατωτάτης κοινωνικής ύποστάθμης (υπόκοσμος).

Ενήλικοι και όμαλοι ψυχικώς άνθρωποι δύσκολα παρασύρονται εις τό να άποκτήσουν τη συνήθεια του χασίς, την όποία εύκολώτατα άποκτούν νεαροί άστατοι στο χαρακτήρα και στερούμενοι καλού κοινωνικού και οικογενειακού στηρίγματος.

Τό χασίς καπνίζεται άναμμιγμένο με τον συνήθη καπνό (που στη γλώσσα τους οί χασισοπότοι τό λένε «τσιγαρλίκια».) Καπνίζεται επίσης μέσα στο ναργιλέ (που οί ίδιοι τον λένε «Λουλά»). Συνήθως κατά παρέες στο ύπαιθρο σε άφρεκνεντρα μέρη ή μέσα σε καταγώγια ή έλεεινά Καφενεία, των όποιων ο ίδιοκτήτης είναι συνήθως παλιός χασισοπότης.

Σε άλλα μέρη τό χασίς τρώγεται μέσα σε γλυκίσματα ή πινεται μέσα σε ήδύποτα (όπως στους Μωαμεθανικούς πληθυσμούς). Η Έπιστήμη έχει διατυπώσει τά κάτωθι συμπεράσματα για τους χασισοπότες, τόσο για την καταντία των, όσο και για τις έγκληματικές των πράξεις.

Ο χασισοπότης με την επίδραση του χασίς μεθάει, αισθάνεται δέ μία άπατηλή εύτυχία και ήδονή, διάθεσι να γελάη δυνατά, να τραγουδάη και να χορεύη, χειρονομεί ζωηρά, φλυαρεί πάρα πολύ, χάνει τη σειρά στις ιδέες και στις σκέψεις που

έκφράζει, αλλάζοντας θέμα συζητήσεως και πηγαίνοντας ξαφνικά από τό ένα θέμα στο άλλο.

Έχει μεγάλη όρεξι κυρίως για γλυκίσματα. Ο χασισοπότης επίσης νοιώθει ψευδαισθήσεις και έχει ροπή να σχηματίζη παράλογες και παράξενες ιδέες, νομίζοντας πολλές φορές πως οί διαβάτες του δρόμου τον κοροϊδεύουν ή έχουν σκοπό να τον βλάψουν.

Επίσης πολλές φορές ο χασισοπότης με την επίδρασι του ναρκωτικού (δηλαδή όταν είναι μαστούρης) νοιώθει μεγαλύτερη γενετήσια όρμη, αλλά πτό τακτική ή γενετήσια όρμη του έκδηλώνεται με φανταστικές έρωτικές σκηνές ή με έπιθυμία του χασισοπότη να συναναστρέφεται άπλως γυναίκες ή να έρχεται σε έρωτική έπαφή με αυτές.

Ο παλιός χασισοπότης (χρόνιος) με τον καιρό, αλλάζει προσωπικότητα, γίνεται συχνά γκοι νιάρης και καυγατζής, ενώ πριν καταντήσσει τέτοιος ήταν φρόνιμος και εύγενικός άνθρωπος, ύποπτευεται και φοβάται τους πάντας, είναι πάντα άνήσυχος και τό σπουδαιότερο άπ' όλα γίνεται κλασσικός τεμπέλης, που ούτε θέλει, άλλ' ούτε και μπορεί να έργασθι. Στο σπίτι του γκρινιάζει και στήνει καυγά χωρίς λόγο, δέρνει τη γυναίκα του και τά παιδιά του ή τά μικρότερα άδελφια του και γίνεται τύραννος, που όταν του λείπουν τά χρήματα, για να άποκτήση τη δόση του ναρκωτικού που του

χρειάζεται, είναι ικανός να κάνει κάθε έγκλημα έναντι των δικών του, ακόμα και να πωλήσση την τιμή της γυναίκος του ή της κόρης του.

Του παλιού χασισοπότη αλλάζει με τον καιρό και ή μορφή του προσώπου του, ιδιαίτερα δέ ή έκφρασι των ματιών του, ή ζωρότης του βλέμματος όβυνει σιγά σιγά με τον καιρό, τά μάτια μικραίνουν και μπαίνουν στις κόγχες και γενικά πέρνουν μία τέτοια έκφρασι τά χαρακτηριστικά του χασισοπότη που λίγο αν προσέξη κανένας θα τον άναγνωρίσση πως είναι τέτοιος.

Τά συνήθεστερα έγκλήματα του χασισοπότη είναι ο φόνος χωρίς προμελέτη, τραύματα άπρομελέτητα, άδικες έπιθέσεις με βαιοπραγίες, έγκλήματα κατά της τιμής και κυρίως ο χασισοπότης γίνεται συστηματικός κλέφτης, λόγω της τεμπελιάς άφ' ενός και της δίψας άφ' έτέρου να άποκτήσση με κάθε τρόπο ήθικό ή άνήθικο, χρήματα για να αγοράσση τη δόσι του χασίς που του χρειάζεται.

Στό στρατό τέλος ο χασισοπότης είναι άπειθαρχος στις διαταγές των άνωτέρων του, τεμπέλης στο καθήκον και την εργασία του στο Λόχο, γκρινιάρης, καυγατζής και ένοχλητικός μέχρις άγρίας στους συναδέλφους του. Κλείνεται μέσα στον έαυτό του χωρίς να συμμετέχη καθόλου στην κοινή ζωή του στρατιώτη με τους άλλους συναδέλφους του.

Είναι όξύθυμος και έπικίνδυνος,

βρίζει τους άλλους χωρίς αίτια, τους κολλάει σαν τσιμπούρι. Μ' ένα λόγο ο χασισοπότης είναι γάγγραινα και πληγή μέσα στο στρατό.

Για να πάρη τό όπλο στα χέρια, να υπερασπίσση την πατρίδα του είναι άνάξιος και άνίκανος τρέμει σύγκορμος από φόβ' άδικαιολόγητο, έχει μέσα του καρδιά λαγού. Η έννοια της πατρίδας και του καθήκοντος είναι τελείως ξένη και άγνωστος πρός τον καταλαμβανόμενον από την μανίαν του χασίς εις τρόπον ώστε ούτος να μην έχη ούδεμίαν από τας άρετάς εκείνας που διακρίνουν τον άνθρωπον από τό κτηνος.

Καθένας που θα διαβάσση τις παραπάνω γραμμές μας ως σκεφθή μόνος του τί τραγικές συνέπειες περιμένουν τό χασισοπότη, πόση διαφθορά και έγκληματικότητα κλείνει ή ποταπή προσωπικότητά του, τόσο μέσα στην ίδια του οικογένεια όσο και στην υπόλοιπη κοινωνία και ως γίνη σταυροφόρος μέσα στον κύκλο των φίλων του, μέσα στο Λόχο, στην Διμοιρία και στην ομάδα για να διαφωτίσση όλους πως τό χασίς, όπως και όλα τά ναρκωτικά βυθίζουν τον άνθρωπο στην δυστυχία και τον οδηγούν κατ' εύθειαν στο έγκλημα.

Είναι μία βαθαία κοινωνική πληγή που άποτελεί τό στίγμα και τό αίσχος στον πολιτισμό μας.

[Στό άλλο φύλλο ο ίδιος έπίστημων θα συνεχίσση για την «ΗΡΩΪΝΗ».]

Η «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ»

Τη 5 Ιουνίου 1945 δηλαδή πρό διετίας περίπου λίγες κυρίες της κοινωνίας των Ιωαννίνων είχαν την πρωτοβουλίαν να ίδρύσουν Παράρτημα της Ελληνικής Μεριμνης στην πόλιν μας. Η Ελληνική Μεριμνα είναι μία όργάνωσις τελούσα υπό την προεδρίαν της Α. Μ. της Βασιλίσσης μας.

Σκοπός της όργάνώσεως αυτής είναι ή άνακούφισις του παιδιού του μαχομένου στρατιώτου μας. Οί κυρίες αυτές λίγες όπως αναφέραμε στην αρχή υπό την φωτεινήν ήγεσίαν της Προέδρου του ένταύθα Παρρητήματος Κας Κίτσας Καζαντζή, κατώρθωσαν μέσα στην διαρρευσάσαν διετίαν να έπιτελέσουν μέγα έργο. Τά μέσα που διέθεταν εις την άρχή της ίδρύσεως του Παρρητήματος ήσαν πενιχρώτατα. Πλήν όμως ή άκούραστος ένεργητικότητα των και ή άγάπη προς τό παιδί του στρατιώτου μας, τας έβοήθησαν εις τό να έχουν εις τό ένεργητικόν της Έλλ. Μεριμνης μέγιστας Έθνικας όπηρεσίας. Τό έργο της Έλλ. Μεριμνης έκτείνεται όχι μόνον εις την άνακούφισιν των παιδιών του Στρατιώτου αλλά και εις

τον ίδιο τον στρατιώτη άκόμη και εις τους άνταρτοπλήκτους.

Η Έλλ. Μεριμνα Ιωαννίνων έπραγματοποίησε πλείστες έπισκέψεις εις τας μαχομένας μονάδας που διένειμε δώρα με ρουσιόμην και γλυκίσματα. Επίσης πολλούς προσέφερεν υπό ταύτης, γλυκίσματα και σιγά σιγά, κατά τας άλλεπαλλήλους έπισκέψεις της εις τό Στρατ. Νοσοκομείον μας, εις τους ήρωικούς τραυματίας.

Κατά τό θέρος του 1946 έλειτούργησε κατασκηνώσις της διά τά παιδιά των στρατιωτών εις Φινερωμένην. Επίσης τό θέρος του 1947 έλειτούργησε και πάλιν κατασκηνώσις της εις Δωδώνην, όπου και όργάνωσε έορτήν εις τον άρχιεπισκόπον χάρον της Δωδώνης, την όποιαν παρηκολούθησαν 2000 θεαταί. Είς συνέντευξιν που έσχέ συντάκτες μας μετά της Κας Προέδρου, έβεβαίωσε αυτή, ότι τά έξοδα του έτους 1946 άνήλθον εις τό σύνολον των 6046.400 δρ. του δέ 1947 εις τό σύνολον των 17.525.210 δρ.

Η «Πίνδος» άπευθύνει τά συχαρητήρια εις την Έθνικήν ταύτην όργάνωσιν συνιστά εις πάντας την έργω άνίσχυσιν της εις τό Έθνωφελές έργο της.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Τῶν ἀνδρῶν τοῦ 80 Τ. Ε.

Ἐνα ναρκαλιευτικὸ ἀπόσπασμα μετ' ἀνδρες τοῦ 80 Τάγματος Ἐθνοφρουρὰς ἐνέπεσε εἰς ἰσχυρὰν ἐνέδραν τῶν συμμοριτῶν, τῶν ὑπὸ ὕλων καὶ καταχθονίων αὐτῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος. — Ἐπικολούθησε συμπλοκὴ στήν ὁποίαν ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ Τάγματος ἐξεπλήρωσαν εὐσυνείδητα τὸ καθήκον τους, ἀνάλογα μετὰ τὰ μέσα ποῦ διέθεται καὶ τίς συνθήκες στίς ὁποῖες εὐρέθησαν. Οἱ στρατιῶτες Ρέγγας Θεόδ. καὶ Σίντος Ἰωάν. ἔπεσαν σὲ πεδὶον τῆς τιμῆς.!

Στὸ προσκλητήριο τοῦ Τάγματος οἱ ἄνδρες ἔστρεψαν εὐλαβικά τὴν ἀνάμνησιν τους σ' ἐκείνους ποῦ ἡ θέσι τους ἔμεινε κενὴ ἀνάμεσα τους. Ἐκλαψαν τὸν χαμὸ τῶν συναδέλφων τους καὶ στήν ἱερὴ μνήμη τους ὑποσχέθηκαν ἐκδίκησιν.

Ἐκ παραλλήλου ἡ συναδελφικὴ τους ἀλληλεγγύη ἐκδηλώθηκε σὲ συγκεκριμένη μορφή μετὰ τὴν συλλογὴ ἐράνου γιὰ τίς οἰκογενεῖες ἐκείνων ποῦ χάθηκαν.

Μέσα σὲ λίγες ὥρες συγκεντρώθηκε μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν τοῦ τάγματος τὸ ποσὸν τῶν 5.645.500 δραχμῶν, τὸ ὁποῖον κατενεμήθη στίς οἰκογενεῖες τῶν ἀπολεσθέντων. Ἡ χειρονομία αὕτη, σὰν προϊόν τοῦ ὑστερήματος τῶν ὑπηρετούντων ἀνδρῶν μαρτυρεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης ποῦ παρατηρεῖται μετὰ τῶν στρατευσίων καὶ θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ σὰν μιὰ συμβολικὴ συμπαράστασι τῶν ἐπιζώντων στὸν πόνο τῶν ἀπορφανισμένων οἰκογενεῶν.

Τέτοιες ἐκδηλώσεις συναδελφώσεως καὶ ἀλληλεγγύης ποῦ χαρακτηρίζουν τίς σχέσεις στρατευσίων μαρτυροῦν ὅτι ὅλοι ἔχουν νοιώσει τὸ περιεχόμενο καὶ τὴν ἱερότητα τοῦ διεξαγομένου ἀγώνος. Πρόκειται γιὰ ἀγῶνα ποῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὰλλα ἀποβλέπει στήν προάσπισιν τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως, ποῦ ἔχει γί-

νει ὁ στόχος τῆς προδοτικῆς συμμοριακῆς ἐπιθέσεως.

Οἱ Ἕλληνες ἐξωμότες, ὄργανα ξένων συμφερόντων, ἔχουν βαλθῇ νὰ ξεθεμελιώσουν τίς ἀγνές Ἑλληνικὲς παραδόσεις, μετὰ τὴν ἀπαγωγὴ κοριτσιῶν καὶ μετὰ τὸ ἀπάνθρωπο μέτρον τοῦ παιδομαζώματος, μετὰ τὸ κάψιμο τῶν ἐκκλησιῶν καὶ μετὰ τὸ κρέμασμα παππάδων.

Οἱ στρατιῶτες ἔχουν κι' αὐτοὶ μαννάδες κι' ἀδελφάδες καὶ γυναικὲς καὶ παιδιὰ, τὴν ζωὴ καὶ τὴν τιμὴ τῶν ὁποίων ἔχουν κληθῇ νὰ προασπίσουν. Οἰκογενεῖς ἀρχαὶ οἱ ἴδιοι νοιώθουν τὸν πόνο τῆς οἰκογενείας ποῦ χάνει

τὸν προστάτη της.

Ὁ ἔρανος ποῦ ἔγινε μετὰ τῶν ἀνδρῶν τοῦ 80 Τάγματος Ἐθνοφρουρὰς ἔχει καὶ τούτῃ τὴν σημασίαν: Ἐκεῖνοι, στοὺς ὁποίους τυγχάνει ἡ τιμὴ νὰ προσφέρουν τὴν ζωὴ τους στὸ βωμὸ τῆς πατρίδος, μποροῦν νὰ εἶναι ἥσυχοι γιὰ κείνους ποῦ ἀφήνουν πίσω τους. Ὁ φωτοστέφανος τῆς τιμῆς καὶ δόξας ποῦ περιβάλλει τὸν θάνατόν τους ἀντανάκλα καὶ στίς οἰκογενεῖς τους, στίς ὁποῖες παραστέκει ἡ ὀργανωμένη μέριμνα τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἀτόμων ἡ φροντίδα καὶ συμπαράστασις.

ΣΤΟ ΔΕΚΑΝ. ΜΟΛΦΕΤΑ ΚΩΝΗΝΟΝ

Σὲ χάσαμε ἀναπάντεχα τοῦ Μᾶη κάποια βραδυά.

Τ' ἀστέρια τρεμοσβύνανε στὰ σύννεφα θλιμμένα.

Σὲ κλαῖν τοῦ Λόχου τὰ παιδιὰ τὰ παραπονεμένα,
Κώστα!!! κενὸ μᾶς ἄφησες μεγάλο στὴ καρδιά.

Σὲ χάσαμε ἀναπάντεχα, ὦ! ἡ μάννα σου ἄς μὴν κλάψῃ

ἢ δόξῃ σοῦστησε Θρονὶ ψηλὰ νὰ θρονιασθῇς

κι' ἂν ὁ καὶ μὸς σου εἶναι πολὺς ποῦ δὲν ἔχεις προφθάσῃ
νὰ δῇς τὴ Νίκη, ὀλόκληρη; καθόλου μὴ γνοιασθῇς.

Ὡρα καλὴ καὶ στὸ καλὸ, δὲν πέθανες· σιμά μας
σύμβολο ἔγινες ἱερό, τρανὸ προσκύνημά μας.

Δὲν πέθανες, ἀδιάφορο οἱ ὥρες ἂν περνᾶνε

τότε οἱ νεκροὶ πεθαίνουνε ὅταν τοὺς λησμονᾶνε.

Στρ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΩΝΗΝΟΣ

VIII Μεραρχία Λόχος Στρατηγείου Σ. Τ. Γ. 918

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΝΕΑ

Ὁ Ἀγὼν κατὰ τῶν ἐξωμοτῶν μισθάρνων ὀργάνων
τοῦ Σλικοκομμουνισμοῦ καὶ ἡ κκαττρόπῳσις αὐτῶν
ἐκ μέρους τῶν Ἐθνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.

ΑΙ ΑΠΩΛΕΙΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΤΩΝ ΕΙΣ ΗΠΕΙΡΟΝ

Κατὰ τὸν διαρέυσαντα μῆνα οἱ συμμοριτὰι ἔσχον τὰς κάτωθι ἀπώλειαι:

Νεκροὶ	215
Τραυματίαι	463
Συλληφθέντες	9
Παραποθέντες	138

Σύνολον 825

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπωλειῶν τοῦ συμμοριτισμοῦ εἶδη ἠδὲ καὶ κατὰ τὸ τετραπλάσιον ἀπὸ τὸν προηγούμενον μῆνα εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Μεραρχίας μας πρᾶγμα ποῦ φανερώνει τὴν αὐξουσαν ὁρμὴν τοῦ Στρατοῦ μας πρὸς τὴν Νίκην.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΟΝ

Ὁ Στρατὸς μας προχωρεῖ ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς Ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Γράμμου καὶ κατέλαβεν τὴν κυρίαν κορυφογραμμὴν αὐτοῦ. Ἡ πανώλεθρία τῶν συμμοριτῶν εἶναι ἀνευ προηγουμένου. Μέγας ἀριθμὸς συμμοριτῶν παρεφρόνησεν ἢ ἔχασεν τὴν ἀκοὴν τοῦ ἀπὸ τὰς εὐστοχοῦς βολὰς τοῦ πυροβολικοῦ μας καὶ τῆς Ἀεροπορίας μας. Τὰ ὄργανά νωμένα ἀπορρίχθη, κατὰ Μάρκον, ταμπούρια τῶν κατεστράφησαν τελείως καὶ τώρα χρησιμικοῦνται διὰ τὴν ὁμαδικὴν ταφὴν τῶν ὑποστηρικτῶν τῶν.

Αἱ ἀπεγνωσμέναι αἰτήσεις τοῦ Ἀρχιληστάρχου Μάρκου, ἐπιτυχέσεων πρὸς σωτηρίαν τῶν ἐναπομεινάντων καπεταναίων βλίνουν ἀκαρποὶ καθ' ὅτι ἔχει ἡδη ἐπιτελεσθῇ ἡ τελεαία ἀπομόνωσις τῶν ὑπὸ τῶν ἡρωικῶν τημάτων μας. Τώρα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Θὰ δυνήθουν νὰ ἀκολουθήσουν οἱ ἐναπομεινάντες

ληστοσυμμοριτὰι τὸν δρόμον πρὸς Χότζα καὶ Τίτο ἀπ' τὸν ὁποῖον ἦλθον διὰ νὰ καταστρέψουν τὴν Ἑλλάδα; Αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ ποῦν τὰ φανταράκια μας. Δὲν ἀποκλείομε καὶ τὴν ἐκδοχὴν τοῦ χαρακιριοῦ!!! διὰ λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος τοῦ Κ.Κ.Ε.

ΑΝΤΙΠΕΡΙΣΠΑΣΜΟΙ

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Μάρκου ὅπως συμμοριακὰ τάγματα γυναικῶν καὶ ἐφήβων ἀπαθλιωμένων προβοῦν εἰς σαμποτάζ καὶ ἐπιτύχουν τὴν διακοπὴν τῆς συγκοινωνίας Ἀγρινίου—Πρεβέζης—Ἰωαννίνων εἶχε ἀποτέλεσμα τὴν διάλυσιν τοῦ Τάγματος Νικηφόρου καὶ τὸ ἀποδεκάτισμα τῶν ὑπολοίπων ταγμάτων Θεσσαλίας καὶ Ἀγρᾶφων. Ἐστὶ ἔγινε ἓνα μάθημα καλὸ στὸν λήσταρχον Μάρκο διὰ τὸ μέλλον περὶ ἀντιπερισπασμοῦ εἰς τὰ μετόπισθεν!! πιστεύομεν δὲν θὰ ἐπιδώξῃ τοιοῦτου εἶδους ἀντιπερισπασμοὺς ὁ Ἀρχηγὸς τῶν ἀλητῶν πλέον μετὰ ἀπὸ τοιοῦτου εἶδους ἀποτελέσματα. Ἐὰν θέλει καὶ ἐπιμένει ἐδῶ εἴμεθα. Ἐπειτα ὁ λήσταρχος Πετρίτης θὰ τοῦ ἔχει διαβιβάζῃ τὸ δελτίον ἐπιχειρήσεων ἀντιπερισπασμοῦ περιφέρειας Σουλίου καὶ θὰ τοῦ ἀναφέρῃ ὅτι ἡ σημερινὴ δράσις του εἶναι ἡ μεταφορὰ τραυματιῶν συντρόφων εἰς Μαυρόκανα κατὰ πρῶτον καὶ ὁ καθ' ὁμάδας ἐνταφιασμὸς τῶν φονευθέντων κατὰ δεύτερον ποῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπερβαίνει τοὺς 200 ὁπότε κατὰ θὰ ἔχει νὰ ἐκπέμψῃ ὁ Ραδιοσταθμὸς τοῦ(Δ.Σ.)

Θὰ ἦτο παράληψις νὰ μὴν ἀναφέρωμεν ὅτι ἡ δράσις ἀντιπερισπασμοῦ κατὰ τρίτον εἰς τὴν περιφέρειαν Σουλίου ἐπεκτείνεται εἰς βιασμοὺς κοριτσιῶν

καὶ λεηλασίας οἰκῶν φτωχῶν καὶ δυστυχισμένων χωρικῶν. Εἶναι κάτι καὶ αὐτὸ ποῦ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ λαὸς εἶναι μετὰ μέρος τῶν πλὴν ὀρισμένων βεβαίως ἀντιδραστικῶν ἀνικάνων γερόντων, ἀθῶων κοριτσιῶν καὶ τέλος ἐτοιμορρόπων καλυβιδῶν ποῦ στέκουν ἐμπόδιον στὸν χριστανικὸν καὶ ἀνθρωπιστικὸν ἀγῶνα τους.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΑΠΟΛΟΓΕΙΤΑΙ Ο ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΗΣ ΚΟΒ

Εἶμαι ἀγανακτισμένος ἀπὸ τὴν τακτικὴν τοῦ ΚΚΕ καὶ τώρα πλέον ἐπίστευσα πὼς ἔπεσα θύμα ἀτίμων ἀνθρώπων, προδοτῶν καὶ ἐγκληματιῶν. Ὁ συμμοριτισμὸς εἶναι ἡ ἐξάρθρωσις τῆς οἰκονομίας καὶ ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος ὅστις ἀποβλέπει μόνον εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Πανσλαυισμοῦ εἰς τὴν χώραν μας. Μετανοῶ διὰ τὰς ἐγκληματικὰς μου πράξεις καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ἀποκαλύψω τὴν ἀλήθειαν.

Ἀποκηρύσσω τὸ ΚΚΕ καὶ ζητῶ ἔστω καὶ ἀργὰ ἡ Πατρίδα νὰ με συγχωρήσῃ. Σὰς βεβαιῶ ὅτι ὁ Μάρκος ζητᾷ νὰ κατασπαράξῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ τὴν μετατρέψῃ εἰς νεκροταφεῖον διότι αὐτὸ τοῦ ἐπέβαλαν οἱ ἀφεντάδες του Βουλγάροι—Σέρβου—Ἀλβανοί.

Σημ. «Πίνδου»... Ἀσχολίαστον!

Για τὸ Στρατό μας

ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΛΕΓΧΟ

Γιὰ νὰ καταλάβωμε καλὰ ὅλοι μας, πόσο δὲν κάνομε καλὰ τὴ δουλειά μας σὰν Στρατιωτικοί, καὶ πόσο δὲν δίνομε σημασία σὲ κάτι λεπτά πράγματα ποὺ ἄμεσα μᾶς ἐνδιαφέρουν, καὶ ὄχι γιατί δὲν μποροῦμε, ἀλλὰ διότι πέρνομε τὰ πράγματα ἐπιπολαιῶς, καὶ κάποτε χωρὶς σκέψη. Σὰς φέρομε ἀγαπητοὶ μας ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ, τὰ παρακάτω παραδείγματα:

α) Ἕνας Ταγματάρχης, πηγαινε ἀπὸ τὸ σταθμὸ διοικήσεως του καβάλλα στὸ ἀλογότου, στὸ διπλανὸ χωριό, γιὰ ὑπηρεσία.

Πρὶν ὅμως μπῆ στὸ χωριό, τὸν σταμάτησαν στὸ δρόμο 3 ΜΑΥΔΕΣ ποὺ φύλαγαν καὶ ἔκαμαν ἔλεγχο.

Τὸν ρώτησαν ποιὸς εἶναι, ποὺ πηγαίνει, καὶ τοῦ ζήτησαν τὴν ταυτότητά του.

Ὁ Ταγματάρχης, ἀρνιόνταν, καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζει, νὰ βρίζει, γιατί ἔκαμαν τὶς ἐρωτήσεις αὐτὲς σὲ ταγματάρχη.

Οἱ ΜΑΥΔΕΣ ὅμως ἦσαν ἀπειρητικοὶ καὶ ἀνένδοτοι.

Ἡ μᾶς δείχνει τὴν ταυτότητά σου, τοῦ εἶπαν, ἢ σὲ πᾶμε δεμένον στὸ σταθμὸ καὶ ἄφισε τὰ νεῦρα σου.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ καβαλλάρης ταγματάρχης κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ ἔδειξε τὴν ταυτότητά του στοὺς ΜΑΥΔΕΣ. Ἦταν πράγματι ὁ ἴδιος.

Ἔτσι μαζί μὲ ἕνα ΜΑΥ ὁ ταγματάρχης πῆγε στὸ χωριό, γιὰ τὴ δουλειά ποὺ ἠθελε. Φαίνονταν ὅμως στενοχωρημένος, καὶ τὸ εἶχε πάρει βαρειά, γιὰ τὸν ἔλεγχο ποὺ τοῦ ἔκαμαν οἱ ΜΑΥΔΕΣ. Δὲν βάσταξε καὶ ἄρχισε νὰ ρωτᾷ τὸ ΜΑΥ ποὺ ἦταν μαζί του, γιατί τὸ ἔκαμαν αὐτό, ἀφοῦ ἔβλεπαν, ἕναν Ταγματάρχη τοῦ Στρατοῦ μας.

—Νομίζω, εἶπε ὁ ΜΑΥΣ, πὼς αὐτὸ ποὺ κάναμε καὶ κάνομε, εἶναι πολὺ σωστὸ καὶ καθήκον στὸν καθένα μας γνήσιο Ἕλληνα, εἴτε στρατιωτικὸς εἶναι εἴτε πολίτης. Καὶ ἀπορῶ μὲ σένα

κ. ταγματάρχη ποὺ δὲν τὸ παίρνεις στὰ σοβαρά. Νάξερεις πὼς, προχθὲς πέρασαν ἀπὸ δῶ 2 ἄγνωστοι ντυμένοι Χωροφυλακιστικά καὶ πῆγαν στὸ διπλανὸ χωριὸ καὶ σφάζανε τὸν παππά. Καὶ ποιοὶ νομίζεις ἦταν αὐτοὶ οἱ δύο; Ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ κυνηγάμε τόσον καιρό. Μήπως ἦταν δύσκολο νὰ ντυθῇ Ταγματάρχης ἢ καὶ Στρατηγὸς ἕνας ἐγκληματίας, σὰν τοὺς χθεσινούς, καὶ ὅπως ντύθηκε ὁ δολοφόνος τοῦ Ὑπουργοῦ μας ΛΑΔΑ, Μητσογιάννης, Ἀεροπόρος;

Ὁ ταγματάρχης ποὺ εἶχε νευριάζει ἀπὸ τὴ στάση τῶν ΜΑΥ ΔΩΝ, ἀκούοντας αὐτά, κατάλαβε πόσο εἶχε ἄδικο. Γι' αὐτὸ μὲ ἐνθουσιασμό καὶ ἀνέκφραστη χαρά, ἔσφιξε τὸ χέρι του, καὶ μὲ δακρυσμένα μάτια εἶπε:

Μπράβο μωρὲ παιδιά. Καλὸ μάθημα αὐτὸ γιὰ μένα, καὶ γιὰ ἄλλους σὰν κι' ἐμένα. *Παντοῦ χρειάζεται ἔλεγχος καὶ σὲ κανένας ἐμπιστοσύνη.*

β) Σ' ἕνα χωριὸ ποὺ λίγο ἀπέχει ἀπὸ τὸ δημόσιο δρόμο *Ἰωαννίνων—Ἡγουμένισης* καὶ πάνω στὰ ὕψωμά του, ὁ Λόχος ἐγκατέστησεν *παρατηρητήρια* καὶ ἔδωσε στὸ καθένα τὴν ἀποστολή του. Κάτω ἀπὸ ἕνα παρατηρητήριο ποὺ ἦταν καὶ τὸ σπουδαιότερο περνοῦσε ὁ κεντρικὸς δρόμος τοῦ χωριοῦ πρὸς τὸν κάμπο.

Ὁ παρατηρητὴς βλέπει νὰ περνᾷ μιὰ γυναίκα. Τὴν σταματάει. Τὴν ρωτᾷ πῶς εἶναι, ποὺ πηγαίνει.

—Εἶμαι, τοῦ λέγει ἡ γυναίκα, ἀδελή στρατιώτη ποὺ πολεμᾷ.

—Φύγε, πέρνα. Ἐν τάξει.

Βλέπει νὰ περνᾷ ἕνας νεαρός. Τὸν σταματάει. Τὸν ρωτᾷ ποιὸς εἶναι, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ποὺ πηγαίνει.

—Εἶμαι, τοῦ λέγει ὁ νεαρός, παιδί τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐθνικοῦ ἀγώνος.

—Καλὰ πέρασε, φύγε. Ἐν τάξει καὶ τοῦτος!

Βλέπει νὰ περνᾷ μιὰ γρηοῦ-

λα μὲ τὸ γαῖδουράκι της φορτωμένο. Τὴν σταματάει. Τὴν ρωτᾷ πῶς εἶναι, τί ἔχει φορτωμένο στὸ ζῶο της, ποὺ πηγαίνει.

—Ἀλεσμα μωρὲ παλληκάρι μου γιὰ τὸ μῦλο. Φτώχεια, γεράματα, ἄφισε με στὰ χάλια μου.

—Ἄντε πέρνα καὶ Σὺ. Ἐν τάξει ὅλα.

Δὲν πέρασε ὅμως πολλὴ ὥρα καὶ ἕνας δαιμονισμένος κρότος ἀκούστηκε. Τὸ δὲ αὐτοκίνητο ποὺ περνοῦσε τινάχτηκε στὸν ἄερα.

Ἡ *δολοφόνος* ποὺ πέρασε, ἡ *κακόγρηνα*, ποὺ νὰ μὴ λυώσῃ στὸν τάφω της, τὶς Νάρκες τὶς εἶχε μέσα στὸ ἄλεσμα, καὶ φεύγοντας τὶς τοποθέτησε στὴ στροφή τοῦ δρόμου καὶ ἐξαφανίστηκε.

Κι' ἂν πιάστηκε, ἦταν ἀργά. Τὸ τομάρι της γρη῏ς δὲν ἄξιζε οὔτε μιὰ βίδα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Τὸ ἐγκλημα διαπράχτηκε.

Νά! Πὼς πληρώνεται ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ ἐπιπολαιότητά μας! Διότι ὁ καλὸς ἔλεγχος τοῦ Παρατηρητοῦ θὰ ἀνακάλυπτε τὶς Νάρκες τῆς Διαβολόγρηνας.

Πιστεύομεν λοιπὸν *συνάδελφοι* πὼς τὰ παραπάνω παραδείγματα νὰ εἶναι κατανοητὰ ἀπὸ ὅλους σας.

Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι: Πρέπει νὰ εἴμεθα ἀνένδοτοι καὶ ἀπαιτητικοί. Τὸ καθήκον μας εἶναι ἕνα: *Παντοῦ καὶ πάντοτε ἔλεγχος* προσώπων καὶ πραγμάτων. Ἀς μὴ πιστεύομεν στὰ πρόσωπα, στὰ λόγια, στὶς σπολές, στοὺς τρόπους, στὰ ρουσφέτια. Διότι ἔτσι ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ἀποφεύγουμε τὶς ἀπώλειες, τὶς καταστροφές κτλ., καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐξοντώνομε τὸν ὑπὸ καὶ ἄτιμο ἐχθρό, ποὺ τὸ τέλος του δὲν εἶναι μακριά.

Δὲν μᾶς ἀπομένει τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἐφαρμογὴ καὶ ἡ πρᾶξις.

Ἐλεγχο—ἔλεγχο. Παντοῦ καὶ πάντοτε ἔλεγχο.

Ἡ Ο.Α.Σ.

—Δηλαδή;

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

Ἀπὸ τὸν Τομέα τῆς Ἡπείρου

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Τοῦ κ. Β. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΥ Πολυκοῦ ἀνταποκριτοῦ ἡμερηίδος «ΕΜΠΡΟΣ»

[Κατωτέρω δημοσιεύομε μερικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ μετώπου γραμμένα ἀποκλειστικῶς διὰ τὸ Περιοδικὸν μας ἀπὸ τὸν πολεμικὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ «ΕΜΠΡΟΣ» καὶ διακεκριμένον δημοσιογράφον κ. Βᾶσον Τσιμπιδάρου. Κάθε σχόλιον διὰ τὴν δημοσιογραφικὴν ἱκανότητα καὶ ἔθνηκὴν δρᾶσιν τοῦ κ. Τσιμπιδάρου νομίζομεν ὅτι περιττεύει, καθ' ὅτι οὗτος τυγχάνει γνωστότατος εἰς τὸν Στρατὸν μας καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν καὶ ξένον κοινόν, ἀπὸ τῶν ρεαλιστικῶν καὶ γεμάτων ἔθνικῶ παλμῶ περιγραφῶν καὶ ἀνταποκρίσεων τοῦ ἐκ τῶν πεδίων τῶν μαχῶν. Σημειώνομεν ὅτι τὶς ἱστορικὰς ἡμέρας τοῦ ἔπους τῆς Κονίτης ὁ κ. Τσιμπιδάρου ἦταν ὁπρωτὸς δημοσιογράφος ποὺ μαζί μὲ τὶς ἐμ προσθοφυλάκας τῶν πρώτων τμημάτων μας ποὺ ἔσπευσαν εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς ἐπὶ τῆς ἀνθισταμένης ἀκόμῃ ἡρωικῆς Κωμοπολίν. Ἡ «ΠΙΝΔΟΣ» δημοσιεύουσα μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰ τὴν συνεργασίαν αὐτὴν τοῦ κ. Τσιμπιδάρου αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τοῦ ἐκφράσῃ καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς τᾶς θερμὰς τῆς εὐχαριστίας].

ΙΩΑΝΝΙΝΑ, Ἰούνιος: Φτάσαμε στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἡπείρου πρὶν λίγες μέρες, καὶ μὲ τὴ μεγάλη ἀρρώστεια ποὺ δέρνει τοὺς δημοσιογράφους, τὴν ἀθεράπευτη εἰδησεομανία, σκεφθῆκαμε νὰ ἐπιχειρήσουμε ἕνα ταξίδι ὡς τὴν Κόνιτσα.

Ἦταν ἕνα ζεστὸ πρωῒνὸ δὲν τοποθετηθήκαμε ἀναπαυτικῶτα ἀπάνω σ' ἕνα τεράστιο καμιόνι φορτωμένο τσουβάλια μὲ ἀλεύρι. Καὶ ξεκινήσαμε. Εἶχαμε ἀκούσει γιὰ τὶς νάρκες—καὶ ἔδω ποὺ τὰ λέμε μεταξύ μας—ἡ περδικούλα μας σὰ νὰ χοροπῆδοσε λιγάκι ἀπὸ τὸ φόβο. Ἀνθρωπάκια τοῦ Θεοῦ εἴμαστε βρὲ ἀδερφε!

Στὴ μέση τοῦ δρόμου κάπου ἐκεῖ κοντὰ στὸ Καλπάκι, σχεδὸν μυλωνάδες ἀπὸ τὸ ἀλεύρι, ἀφήσαμε τὸ κατὰστρωμα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ πήραμε θέσιν κοντὰ στὸν ὁδὸν.

Δὲ μοῦ λές πατριώτη, τὸν ρώτησα, ἔχει νάρκες ὁ δρόμος; Περίμενα νὰ μοῦ πῇ πὼς δὲν ἔχει γιὰ νὰ πάῃ ἡ καρδιά μου στὴ θέσιν της. Δὲ βαρυνέσαι ὅμως.

—Ἄν ἔχει, μοῦ ἀπάντησε ὁ ἀφιλότιμος. Γεμάτος ὁ τόπος. Νὰ καλὴ ὥρα ἔδω ποὺ κάθεσαι δίπλα μου μπορεῖ νὰ σὲ ἰδῶ ἀλεξιπτωτιστή.

—Δηλαδή;

—Δηλαδή νὰ σὲ τινάξῃ στὸν οὐρανὸ καὶ κατόπιν σὰ δημοσιογράφος ποὺ εἶσαι νὰ πᾶς νὰ γράψῃς τὶς ἐντυπώσεις σου στὴν «Ἐφημερίδα τοῦ Παραδείσου».

—Ἀμάν!!!

Δόξα νάχη * * * Μεγαλοδύναμος φτάσαμε στὴν Κόνιτσα χωρὶς νὰ γίνουμε ἀλεξιπτωτιστές. Τὸ χακὶ ἀπλωνόταν παντοῦ. Φαντᾶσαι τῶν χωριῶν καὶ φαντᾶσαι τῶν πόλεων, αὐτοκίνητα, θωρακισμένα, ἀσύρματοι, μουλάρια, κίνησις ἄνευ προηγουμένου. Ἦτανε τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ἡ προπαρασκευὴ γιὰ τὴ γενικὴ ἐπίθεση. Ὅλοι τὴν περίμεναν.

Ὅλοι μὲ ἀπόλυτη συναίσθησι τῶν κινδύνων, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα, πὼς ἄρχισε νὰ ροδίζῃ ἡ αὐγὴ τῆς νίκης. Μιὰ σκέψις μοῦ γεννήθηκε ἀντικρύζοντας τὰ ἡλιοψημένα αὐτὰ παλληκάρια. Ὅτι θᾶπρεπε νὰ τὰ ἀντικρύσουν οἱ ἀνθρωποὶ τῶν πόλεων γιὰ νὰ καταλάβουν τί σημαίνει ψυχικὸ μεγαλεῖον. Τί σημαίνει συναίσθησις γιὰ τὸ καθῆκον. Βρίσκονται πολὺ ψηλὰ αὐτοὶ οἱ λεβέντες. Τόσο ψηλὰ ποὺ θὰ πρέπη νάχῃς τὴν καρδιά σου γιομάτη Ἑλλάδα γιὰ νὰ μπορῇς νὰ τοὺς ἀντικρύσῃς.

Ἦτανε ὁ ἀδύνατος φανταρᾶ-

κος καθισμένος κοντὰ τῆς στὸ χορτάρι κάπου μεταξύ Ἀσπραγγῶν καὶ Καλπακίου. Τῆς μιλοῦσε καὶ κείνη τὸν ἄκουε σιωπηλῇ. Κάπου κάπου τῆς χάιδευε τὸ κεφάλι, καὶ σκύβοντας σχεδὸν στὸ αὐτί, τῆς θύμιζε τὰ παλὰ τὰ περασμένα.

—Θυμάσαι, τῆς ἔλεγε, ποὺ φύγαμε μαζί ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα; Στάθηκες καλὴ σύντροφος. Ὅταν νύχτωνε περπατούσαμε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο. Καὶ οἱ δρόμοι τὸ χειμῶνα ἦταν γεμάτοι λάσπες. Ποτὲ δὲ μοῦ παραπονέθηκες. Εἶσαι τὸ καλύτερο θηλυκὸ ποὺ γνώρισα ποτὲ στὴ ζωὴ μου.

Καὶ ὕστερα ὁ φανταράκος ἔσκυψε καὶ τὴ χάιδεψε πάλι στὸ κεφάλι.

—Πίστα μου, τῆς φώναξε μὲ ἀγάπη. (Ξεχάσαμε νὰ σὰς ποῦμε πὼς ἡ πίστα ἦταν μιὰ κάτασπρη φοραδίτσα).

Ἐντύπωσι προξενοῦν στὰ μαχόμενα τμήματα καὶ οἱ πολεμικοὶ ἀνταποκριταὶ ποὺ ἐπισκέπτονται αὐτὸν τὸν καιρὸ τοὺς διαφόρους τομεῖς τῶν ἐπιχειρήσεων. Φοροῦν καὶ αὐτοὶ χακὶ μὲ εἰδικὰ σήματα. Γινῆκανε πολλὲς παραξηγήσεις γιὰ τὸ κανέναν δὲν τοὺς εἶχε ὅπ' ὅπιν τους. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῶν μικρῶν αὐτῶν ἐντυπώσεων μας στὴν «ΠΙΝΔΟΣ», τοὺς πληροφοροῦμε πὼς οἱ δημοσιογράφοι αὐτοὶ ἐφοδιασμένοι μὲ εἰδικὰ ἄδειες φοροῦν στὸ ἀριστερὸ μανίκι τὸ Δικέφαλο Ἀετὸ—σημᾶ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου—καὶ στὶς ἐπώμους τὰ γράμματα Ε. Σ. (Ἐνωσις Συντακτῶν), μὲ ἕνα φτερό στὴ μέση.

Αὐτὰ γιὰ τὴν τάξι, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ καμμιά παραξηγήσις καὶ πᾶμε οἱ φουκαράδες σὰν σκυλὶ στ' ἀμπέλι.

Σύμφωνοι;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

«Νοῦς ὕγιης ἐν σώματι ὑγιεῖ»

ΡΙΚΕΤΣΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ Δ.Δ.Τ.

«Συμβουλευαὶ τοῦ 267 Τμήματος Ὑγιεινῆς Ἐκστρατείας»

Ὑπὸ τὴν γενικὴν ὀνομασίαν Ρικετσιώσεις ὑπάγονται πλὴν τοῦ ἐπιδημικοῦ ἐξανθηματικοῦ τύφου, καὶ ἕτεροι ἐξανθηματικοὶ τύφοι, ὡς π. χ. ὁ ἐνδημικός τυφός, ἡ νόσος τοῦ Μπρίλλ, ὁ κροτωγενὴς πυρετός κ. ἄ.

Κοινὸν γνώρισμα τῶν νόσων τούτων εἶναι, ὅτι ὡς παθογόνον αἷτιον θεωροῦνται μικρόβια, αἱ ρικέτσιαι, αἱ ὁποῖαι μεταδίδονται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὑπὸ διαβίβαστοῦ, ὁ ὁποῖος ἡμῶς ρεῖ νὰ εἶναι ὁ φθεῖρ, ὁ ψύλλος, τὸ τσιμπούρι, τὸ ἄκαρι κ. ἄ.

Ὁ μηχανισμὸς μολύνσεως τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τῶν παρασίτων τούτων παραμένει εἰσέτι ἀδιευκρίνιστος. Πιθανὸν θεωρεῖται, ὅτι τὰ παράσιτα ταῦτα μολύνουν τὸν ὕγιη εἰσάγοντα τὰς ρικέτσιαις ἀμέσως εἰς τὸ αἷμα του, ὅταν τὸν τσιμπούν, ἢ ἐμμέσως δι' ἐναποθέσεως τῶν ρικετσειοφόρων κοπράνων τῶν ἐπὶ τῆς δημιουργηθείσης ἐκ τοῦ τσιμπήματος τραυματικῆς ἐπιφανείας, ἢ τῶν ρογμῶν τοῦ δέρματος, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦνται ἀπὸ τὰ ξυσίματα. Βέβαιον ὅμως τυγχάνει, ὅτι διὰ νὰ μεταδώσουν τὴν νόσον παρέρχονται ἀρκεῖται ἡμέραι, ἀφ' ἧς ταῦτα μολύνονται (π.χ. διὰ τὸν φθεῖρα 7 ἡμέραις) ἐκ τῶν πασχόντων, χρονικὸν δὲ στήμα λίαν ὠφέλιμον, διότι κατὰ τοῦτο εἶναι δυνατὴ ἡ ἔγκαιρος διάγνωσις τῶν ἀσθενῶν, ἢ ἀπομόνωσις τῶν, ἢ καθολικὴ ἀποπαρασίτιση, καὶ ὁ προφυλακτικὸς ἐμβολιασμὸς τῶν ὑγιῶν.

Οἱ διάφοροι ἐξανθηματικοὶ τύφοι ἐνδημοῦν εἰς πλείστας χώρας. Ὁ ἐπιδημικός ἐξανθηματικὸς τυφός, ὡς μεταδιδόμενος διὰ τοῦ φθεῖρος παρηκολούθει πάντοτε τὰς ἐπιστρατεύσεις,

τοὺς πολέμους καὶ λιμούς, διότι κατ' αὐτοὺς ὑφίστανται οἱ τρεῖς ἀναπτύξεις τοῦ φθεῖρος, ἢ τοῦ ψύχου, ἢ συρροὴ πολλῶν ἀτόμων, καὶ αἱ κακά ὕγιειναι συνθήκαι.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐξανθηματικῶν τύφων, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ὑπαρξὶς διαφόρων ἐντόμων, διὰ τοῦτο ἡ ἀπομάκρυνσις τούτων ἀποτελεῖ καὶ τὸ πρῶτον βῆμα προφυλάξεως ἀπὸ τῆς νόσου. Ἐπιτυχάνομεν δὲ ταύτην πλήρως σήμερον χάρις εἰς τὸ νέον ἐντομοκτόνον Δ. Δ. Τ.

Τὸ Δ. Δ. Τ. παρεσκευάσθη συνθετικῶς τὸ 1874 ὑπὸ τοῦ χημικοῦ Τσάιντλερ, ὁ ὁποῖος κατεγίνετο μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν νέου τινὸς ἀρώματος. Ἡ ἀρωματικὴ ὕμωσις ἀξία τοῦ προϊόντος ἦτο μικρὰ καὶ περιέπεσεν εἰς ἀφάνειαν. Μετὰ δεξιάν τὸ 1939, οἱ Ἑλβετοὶ παρασκευάσθησαν ἀρώματων τὸ ἀνέσχυον ἐκ τῆς λήθης καὶ κατὰ τοὺς σχετικὸς χειρισμοὺς τῆς οὐσίας, διεπιστάτως τυχαίως ἡ ἐντομοκτόνος ἰδιότης του, ἣς καὶ ὑπεδείχθη εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ Ἀμερικανούς, οἱ ὁποῖοι πειραματισθέντες ἐπιτυχῶς ἤρχισαν νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν εὐρύτατα.

Τὸ Δ. Δ. Τ. εἶναι κόνις λευκῆ, εὐφρῶς, ὕψουςκοπικῆ. Διὰ τὴν ἐντομοκτονίαν χρησιμοποιεῖται εἴτε ἀπὸ τὴν μορφήν διαλύματος ἐν καθαρῷ—πετρελαίῳ ἢ ἀκαθάρτῳ 500 εἴτε ὑπὸ τὴν μορφήν κόνεως μετὰ τάλκης 1000.

Τὸ Δ. Δ. Τ. δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν ὤων ἐντόμων, φονεῖ δὲ ὅμως εὐχερῶς τὰ ἐξ αὐτῶν ἐκκολλώμενα ἐντομα, διὰ παραλύσεως τοῦ νευρικοῦ τῶν συστήματος καὶ εἰς χρόνον διάφορον

δι' ἕκαστον εἶδος ἐντόμου. Κατὰ σειρὰν εὐαισθησίας οὕτω ἔρχονται πρῶτον οἱ κώνωπες καὶ τὰ κωνοποιεῖδῃ καὶ ἀκολουθοῦν, αἱ φθεῖρες, μυῖται, ψύλλοι, τσιμπούρια, ἀκόρεα, κορεῖς, κατσαρίδες κλπ.

Διὰ τὴν φθειρίασιν εἰς τὸν στρατὸν χρησιμοποιεῖται ἡ κόνις Α. Α. 63 (λευκὴ), ἡ ὁποία εἶναι 1000 Δ. Δ. Τ. καὶ δὲν πρέπει νὰ συγκέηται μετὰ τὴν κόνιν Α. Α. 63 (ἐρυθράν), ἥτις δὲν περιέχει Δ. Δ. Τ., ἀλλ' εἶναι μίγμα τάλκης μετὰ φαινικοῦ ὀξέος, καὶ ἐπειδὴ προκαλεῖ δερματίτιδα χρησιμοποιεῖται μόνον διὰ τὰς κλινιστρωμνάς, τὰ κλινισκείσματα καὶ κυρίως πρὸς συντήρησιν τοῦ ὑλικοῦ ἀποθηκῶν.

Ἡ ἐπίπαισις τῆς κόνεως Δ. Δ. Τ. ἐνεργεῖται δι' εἰδικῶν μεταλλικῶν φυσητήρων μετὰ μεταλλικοῦ ρύγχους 20 ἐκ. Κατὰ δὲ τὴν διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀποφθειρίαν πρὸς τὴν λαμβάνηται πρόνοια, ὅπως ἡ κόνις εἰσδύσῃ εἰς τὰ διάφορα μέρη τῶν ἐσώρουχων καὶ κυρίως εἰς τὰ σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα κρύπτονται αἱ φθεῖρες.

Ἡ χρησιμοποιουμένη τεχνικὴ εἶναι ἡ ἀπλή καὶ ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἐφαρμόζεται χωρὶς νὰ ἀφαιροῦνται τὰ ἐνδύματα τῶν ἀποφθειριαζομένων.

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ Δ. Δ. Τ. ἐπὶ τῶν φθειρῶν διαρκεῖ 2—3 ἑβδομάδας, ἐφ' ὅσον τὰ ἐσώρουχα καὶ τὰ ἐνδύματα δὲν τιναχθοῦν ἢ ὑποβληθοῦν εἰς πλῆσιν.

Τὸ Δ. Δ. Τ. ὡς ἀνεφέρθη δὲν ἐπιδρᾷ εἰς τὰ ὡς τῆς φθειρὸς καταστρέφει ὅμως ἀμέσως τὰ ἐκ τούτων ἐκκολλώμενα ἐντομα. Διὰ τοῦτο ἡ ἐμφύσησις τῆς

Μέσα σ' ἓνα σπιτάκι, χαμένο ἀνάμεσα στὴ μαυρίλα τοῦ δάσους, μπροστὰ στὴ μισοσβυσμένη φλόγα τοῦ τζακιῦ καθισμένος σταυροπόδι ἓνας γέροντας, γυρμένος ἀπ' τὰ χρόνια, ὀνειροπολεῖ κάποιον ὁμορφὸν παρελθόν π' ἀλλοίμονο ἔχει διαβῆ γιὰ πάντα.

Ὁνειροπολεῖ τὰ νεανικά του χρόνια, τότε στοὺς παλιούς πολέμους ποὺ ἦταν λοχίας σημαιοφόρος τοῦ συντάγματός του, ὅπως τώρα ὁ Νίκος τοῦ ὁ μοναχογιὸς του, ποὺ κάπου ἐκεῖ κοντὰ πολεμᾷ τώρα τισδοξαμένες μάχες, τίς νίκες τίς χαρὲς ποὺ περᾶσαν καὶ ποὺ ἔρχονται τώρα θαμπές, τυλιγμένες μετὰ τὴν γοητεία τῶν περασμένων, γιὰ νὰ ξυπνήσουν σβυσμένους πόθους τῆς γερασμένης ψυχῆς του. Καὶ τὰ γερακίσια μάτια τοῦ γέρον-

κόνεως δέον νὰ ἐπαναλαμβάνηται ἅπασι τῆς ἑβδομάδος καὶ ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἑβδομάδας (διότι ἡ ἐκκόλαψις τῶν ὤων συντελεῖται ἀνὰ 7 ἡμέρας).

Αἱ φθεῖρες τῶν ἐνδυμάτων, ἅπασι ἤλθον εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὴν κόνιν καὶ ἐὰν δὲν φοβίσουν, καθίστανται πάντως ἀνίκανα νὰ μεταδώσουν τὴν νόσον.

Διὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ φθεῖρος κεφαλῆς καὶ ἐφηβαίου ἡ κόνις ἐφαρμόζεται ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ τριχωτοῦ τῆς οἰκείας χώρας καὶ κατὰ τὰ ὡς ἄνω χρονικὰ διαστήματα.

Τὸ Δ. Δ. Τ. εἰς τὰς χρησιμοποιουμένας διὰ τὴν ἐντομοκτονίαν δόσεις εἶναι ἀκίνδυνον διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ οἰκοδιὰτα ζῶα.

Ἡ ἱστορία βρῦθει παραδειγμάτων, ὅτι ὁ ἐξανθηματικὸς τυφὸς πλειστάκις, παρὰ οἱ στρατηγοὶ ἔκρινον τὴν τύχην διαφόρων ἐκστρατειῶν.

Ἡ ἀνακάλυψις ὅμως τοῦ Δ. Δ. Τ. ἀπετέλεσαι σταθμὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ ὁ ἐξανθηματικὸς τυφὸς ἐστερήθη τοῦ τίτλου τοῦ «πολεμικοῦ τυφός».

Τὸ 267 Τ.Υ.Ε.

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΗΡΩΕΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

τὰ πολεμιστὴ, τὰ μάτια π' ἀντίκρυσαν ἄφοβα τὸ χάρο καὶ περιφρονητικὰ τὸ λερωμένο βουλγάτικο μπαϊράκι, δακρύζουν τώρα στὴν ἀνάμνηση τῶν περασμένων...

Ξάφνου τινάζεται ὄρθιος ἀπὸ δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα! Γιὰ μιὰ στιγμή μένει ἀκίνητος... Σὰν ἀστραπὲς περνοῦν οἱ σκέψεις ἀπ' τὸ μυαλό του... Τὶ νᾶναι ἀραγε! Μήπως ὁ Νικάκης του;..

...Δὲν τολμᾷ νὰ τελειώσῃ τὴ σκέψη του. Μηχανικὰ, με βαρὺ ψυχὴ—σὰν νὰ προαισθάνεταὶ αὐτὰ ποὺ πρόκειται νὰ ἰδῇ, βαδίζει πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίγει. Κι' ἀλλοίμονο, δὲν ἔπεσε ἔξω στὴ σκέψη του. Ὁ Νίκος του, ὁ μοναχογιὸς του, τὸ καμάρι του εἶναι κεῖ βαρὺ τραυματισμένος. Τὸ παιδάκι αὐτοῦ ποὺ τ' ἀνάθρεψε με κόπους καὶ με βάσανα καὶ τόκαμε λεβέντη, τοῦ τῶχουν φέρει τώρα χτυπημένο, κατὰσθη, ἐτοιμόθανο...

Ὁ φτωχὸς πατέρας μένει ἄλαλος, θαρρεῖ πὼς ζεῖ σ' ἓναν ἐφιάλτη, θαρρεῖ πὼς κάτι ἔχει ραγίσει μέσα του. Τὰ μάτια του ἔχουν στερέψει ἀπότομα καὶ τὰ δάκρυα δὲν μποροῦν νὰ κυλίσουν... Ἐνὰ σπασμὸς πόνου παραμορφώνει τὸ πρόσωπό του καθὼς σκύβει πάνω στὸν τραυματία... Μὲ κόπο μισανοίγουν τὰ χεῖλη τοῦ ἐτοιμόθανου γιὰ νὰ προφέρουν λίγες λέξεις: «Τὴ Ση.μαῖα μου λο..χα..γέ. Πατέρα μὴ λυ..πά..σαι, ἀν.τ..ι.ο. Ζήτω ἡ Ἑλλάς». Καὶ τὰ μάτια τοῦ παλληκαριοῦ, τοῦ ἀγνωστοῦ ἥρωα ποὺ θυσιάστηκε πάνω στὸ βωμὸ τῆς πατρίδος, βασιλεύουν γιὰ πάντα...

Καὶ τότε συμβαίνει τὸ ἀναπάντεχο, τὸ καταπληκτικόν!

Ὁ γέροντας πετιέται, ἀρπάζει φορεῖ μετὰ τὴν παλιὰ μανδύα του καὶ τὸ στρατιωτικὸ του καπέλλο—ποὺ τᾶχε γιὰ ἐνθύμιό ἀπ' τοὺς περασμένους πολέμους—τυλίγει μετὰ τὴ σημαία τὸ νεκρὸ κι' ἀρπάζοντάς τον στὴν

ἀγκαλιά του ἐξαφανίζεται ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἄλλους στὰ πηχτὰ σκοτάδια τῆς νύχτας...

Τὰ ἀγρίμια τοομάζουν στὸ διάβα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ποὺ προχωράει, κρατῶντας στὴν ἀγκυρία του τὸ νεκρὸ, ἀτάραχος μέσα στὴ θύελλα ποὺ τὸν μαστιγώνει.

Στὸ πρόσωπό του, ποὺ τὸ φωτίζουν ποὺ καὶ ποὺ οἱ λάμπες τῶν κεραυνῶν, βλέπει κανεὶς τὴν πάλιν τῶν ἀνθρώπων συναισθημάτων νὰ ἐκτυλίσσεται ἀγωνιώδης ὑπέροχη μετὰ μιὰ σπαρακτικὴ μεγαλοπρέπεια.

Στὸ χτυπημένο ἀπ' τὸν πόνον αὐτὸ πρόσωπο βλέπει κανεὶς νὰ ἀντικαθρεφτίζεται ἡ γνήσια ψυχὴ τοῦ Ἑλλήνα, τὸ ἀδούλωτο πνεῦμα του.

Ἄγρια, βραχνὴ ἀκούγεται ἡ προσταγὴ τῆς σάλπιγγος γιὰ τὴν ἐπίθεση, οἱ ὀβίδες σκάζουν βροχή, καθὼς ἔρχονται σφυρίζοντας σὰν ἐναέρια τραῖνα τοῦ θανάτου... Οἱ φαντάροι μας ὁρμοῦν ἀλλοτρίως καὶ τὸ «ἄερα»

τρέπει σὲ φυγὴ αὐτοὺς ποὺ τόλμησαν νὰ πατήσουν τὴν Ἑλλάδα μας. Ὁ γέρονς πατέρας, ὁ παλιὸς σημαιοφόρος, κρατῶντας τὴ σημαία τοῦ σκοτωμένου γιου του, ὁρμαίνει ἀκάθεκτα δρασκελίζοντας βράχια καὶ κοτρώνια σὰν καὶ τότε... Τὸ κυνηγιτὸ ἐξακολουθεῖ... Ξάφνου νοιώθει ἓνα χτύπημα κάπου στὸ στήθος, ἀλλὰ συνεχίζει τὸν φρενήρη δρόμο του... Θαρρεῖ πὼς δίπλα του πετάει ἡ ψυχὴ τοῦ σκοτωμένου παιδιοῦ του καὶ τὸν παροτρύνει... Οὐρλιασμα μίσους βγαίνει τὸ «ἄερα» ἀπ' τὸ στόμα του... Λαχανιασμένος μῆγει τὴ σημαία του στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ καὶ πέφτει ἀποκαμωμένος στὰ πόδια τῆς, ἐνῶ ἓνα στερνὸ χαμόγελο πλανιέται στὰ χεῖλη του.

Ἡ Γαλανόλευκη ψηλὰ κυματίζει περήφανη χαιρετίζοντας κι' ἓνα ἀκόμα ἀθάνατο ἥρωα ποὺ ἔπεσε γιὰ τὴν τιμὴ τῆς.

ΣΤΑΥΡΟΣ Π. ΧΩΡΑΤΗΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Είς τὸ Μανχάταν, ἓνα λεωφορεῖο παρέσυρε τὸν Ραφαήλ Τόρς, ὁ ὁποῖος ἀμέσως σηκώθηκε, ἄρπαξε ἓνα ταξί καὶ ἐκυνήγησεν ἐπὶ 33 τετράγωνα τὸ λεωφορεῖο καὶ ἀφοῦ τὸ ἔφθασε, τράβηξε ἓνα μαχαίρι καὶ ἐτραυμάτισε τὸν ὁδηγόν.

—Εἰς τὸ Μπρούκλιν ἓνας διὰ σημος πορτοφολᾶς παρηπονέθη διὰ τὴν σύλληψιν του: «Μὲ συλλαβάτε» εἶπεν, ἀκριβῶς στὴν ἀρχὴ τῆς σαιζόν, τὸ χειμῶνα ὁ κόσμος διπλώνεται τόσο πολὺ μέσα στὰ παλτά του, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ βγῇ τίποτε.

—Σὲ μιὰ Ἀμερικανικὴ πολιτεία ἔκλειψαν ἀπὸ τὸν Ταμία τῆς ἐκκλησίας 251 δολλάρια ἀπὸ τὰ κεφάλαια τῆς ἐκκλησίας καὶ 200 δικά του, μετὰ μίαν ἐβδομάδα οἱ κλέπται ἐπέστρεψαν τὰ χρήματα τῆς ἐκκλησίας μόνον, δηλαδὴ τὰ 251 δολλάρια.

—Σὲ μιὰ πόλιν τοῦ Τέξας ὅταν τρεῖς γυναῖκες ἐβοήθουν τὸν γέροντα Μπόλμαν νὰ σβύσῃ τὴν ἀρχὴ μιᾶς πυρκαϊᾶς στὸ σπίτι του, ὁ γέρος ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὸ σπίτι νὰ καῇ καὶ ἀργότερα ἐξήγησε: «Μ' ἐνευρίασαν οἱ γυναῖκες καὶ τ' ἄφησα κι' ἐγὼ νὰ καῇ».

—Εἰς τὸ Τόκιο, ὁ Οὐίλιαμ Σμίθ, τῆς Ἀμερικανικῆς Στρατιωτικῆς ἀστυνομίας, μετενόησεν ἀπολογούμενος, ἐνώπιον τοῦ δικαστορίου διότι κατὰ τὴν δίκην τῶν ἐγκληματιῶν πολέμου, ὅτε ἦτο τῆς ὑπηρεσίας, εἶχε κολλήσει μαστίχι στὰ ἀκουστικά τοῦ δικαζομένου πρώην Ἰάπωνος Πρωθυπουργοῦ Τόγιο.

—Εἰς τὸ Σικάγο, ἡ Κα Ἐλεάνορ Ἰσπ ἐζήτησε διαζύγιον, διό-

τι ἐνῶ ἐρώτησε τὸν συζυγόν της τί ὥρα ἦτο, τὴν ἐκτύπησε στὰ μοῦτρα μὲ ἓνα ρολοῖ καὶ τῆς εἶπε ὅτι «πάντοτε γινώριζα, ὅτι ἡ ἀσχημὴ φάτσα σου μπορεῖ καὶ ρολοῖ νὰ σταματήσῃ ἀκόμη».

—Εἰς τὸ Ντέ Μινάν, ἓνας 83 ετῆς γέρων συνελήφθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ ὑπεχρεώθη νὰ κἀνὴ λουτρό, τὸ πρῶτο τοῦ λουτροῦ ἀπὸ 66 ἐτῶν.

—Νυκτοκλέπται εἰσελθόντες εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Βαρβάρας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἀφήρεσαν εἶδη 100 δολλαρίων, ἀλλ' ἀφήκαν πίσω τους τὰ διαρρηκτικά τῶν ἐργαλεία ἀξίας 300 δολλαρίων.

—Εἰς τὸ Λίνκολν ἡ Ἀρλαιν Τζίμπσον ἐπῆγε στὴ φυλακὴ ἀφοῦ ἔκανε τὸ λάθος νὰ φορέσῃ κλεμμένα κοσμήματα σ' ἓνα χορό, πού ἐδόθη στὸ σπίτι ἐνὸς ἀστυνομικοῦ.

—Εἰς τὸ Νιούχολ τῆς Καλιφορνίας ἡ κ. Γουαίκελ Μαίγιερ εἶπεν ὅτι ἓνας λόγος πού ἐπυροβόλησε τὸν συζυγόν της ὑπῆρξε τὸ ὅτι ἦτο πολὺ ἀνορθόγραφος.

—Εἰς τὰς Συρακούσας, πόλιν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ὁ Δήμαρχος Κωστέλλο, ἐπεσκέφθη τὸν ζωολογικὸ κήπο τῆς πόλεως καὶ διεπίστωσεν ὅτι ἡ Λεοπάρδαλις ἐξοῦσεν ἐκεῖ περισσότερον ἀπὸ 20 ἔτη μεταφερθεῖσα ἐκεῖ ἀπ' ἄλλον ζωολογικὸν κήπον, ἡ τίγρις εἶχε δαγκώσει τὴν οὐρὰ τῆς Λεοπαρδάλεως καὶ ὁ Λέων ἐξοῦσε στὸ κλουβί του μὲ κουνέλια.

—Ὁ Βασιλεὺς Φρειδερίκος καὶ ἡ Βασίλισσα Ἰγκριδ τῆς Δανίας μετὰ ἀπὸ μίαν ἐορτὴν στὸ ἀπλό τους κυνηγητικὸ οἶκον, εἶχαν τὴν ὑπέρειρά τους ἄρρωστη, ὅταν μιὰ γειτόνισσα ἐπῆγε νὰ βοηθήσῃ τὴ βασίλισσα πού τὴν εἶδε νὰ ξεσκονίζει, ἐπεμβεῖν ὁ Βασιλεὺς: «Μὴν ἐπεμβαίνετε» εἶπε, προσπαθῶ νὰ φθάσω τὸ ζενίθ τῆς καθαριότητος.

—Εἰς τὸ Λίπλ Ρώκ, σὲ μιὰ διεθνῇ συγκέντρωση ταχυδακτυλουργῶν, ὅταν ἠγγέλθη ὁ ἀριθμὸς, πού κερδίζει σὲ ἓνα λαχείον, ἀμέσως ἐσηκώθησαν ἔξη ταχυδακτυλουργοὶ ἰσχυρίζομενοι, ὅτι καὶ οἱ ἔξη ἔχουν τὸν ἴδιον ἀριθμόν, πού κερδίζει.

—Εἰς τὸ Μπρόνξ τῶν Η. Π. ὁ κ. Ρόμπερτ Ρόντζερς παρητήρησεν ὅτι τὸ αὐτοκίνητόν του, εἶχεν πάθει διάρρηξιν, τὸ ἐπῆγεν ἀμέσως στὴν ἀστυνομία, ὅπου ὅλως παραδόξως ἀνεκαλύφθη ὁ δράστης κρυμμένος κάτω ἀπ' τὸ ὀπίσθιο κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου.

—Εἰς τὸ Κάμπεν τῆς Νέας Ἑρτζέης, ἓνας ἐφημεριδοπώλης συνελήφθη, διότι ἐκυνήγοσε μὲ ἓνα μαχαίρι τὸν Ἀρθουρ Ταίηλορ, ἀπολογούμενος εἶπεν, ὅτι ἔκαμεν αὐτὸ διὰ ν' ἀπαλλαγῇ, ἀπὸ τὸν Ταίηλορ, ὁ ὁποῖος πάντοτε τὸν ἐσταματοῦσε, τοῦ ἐδιάβαζε τὶς ἐφημερίδες του καὶ οὐδέποτε εἶχεν ἀγοράσει μιὰ ἐφημερίδα.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ-ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΙΒΟΥ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Τὴν 10ην καὶ 11ην τρέχ. μηνὸς οἱ πρωταθληταί μας θὰ ἐπιδιώξουν, εἰς τὸ Στάδιον «ΣΠΙΔΑΛΛΕΙΑ» νὰ ἐπιτύχουν νέαν βελτίωσιν τῶν προσφάτων καλῶν ρεκόρ τῶν δεδομένου ὅτι οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ θὰ θεωρηθοῦν ὡς προκριματικοὶ διὰ τὸν ὁρ-

σεφέρθησαν ἀμέσως τῇ συνδρομῇ τῶν οἰκογενειῶν τῶν προσκόπων τῶν νὰ ἀναλάβουν μέγα ἀριθμὸν προσφυγοπαίδων πρὸς περίθαλψιν.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐπεσκέφθη τὴν πόλιν μας δι' ἐπιθεώρησιν τῶν ὀμάδων ὁ Γεῖκος Ἐφορος κ. Ἀλεξάντος καὶ ἔμεινε λίαν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῶν ὀμάδων, ἀπένευσε δὲ τὸ ἔπαθλον διὰ τὴν καλυτέραν καλύβαν καὶ ἐργασίαν εἰς τὴν 3ην ὀμάδα καὶ συνεχάρη τοὺς ἀρχηγούς της κ. Κίμωνι Α. Κυριαζῆν καὶ Π. Γιαννάτιν.

Διὰ διαταγῆς του δὲ συγκαίρει τὴν περιφερειακὴ καὶ τοπικὴ ἐφορία διὰ τὴν δρᾶσιν τῶν.

Ἀκόμη καὶ ὅταν ὑπηρετοῦν στὸ στρατὸ οἱ πρόσκοποι ἐξακολουθοῦν νὰ συνεχίζουσιν τὸ ἔργον τους. Ὁ ἀρχηγὸς Β. Παπαδόπουλος πού ὑπηρετεῖ εἰς τὴν IX Μεραρχίαν πέρνωντας ἐντολὴ ἀπὸ τὸν περιφερειακὸ ἔφορον ἦλθε εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς νέους τῆς θρυλικῆς Κόνιτσας καὶ ἰδρῦθ' ἡ 1η ὀμάδα προσκόπων Κονίτισης μὲ μοναδικὴν πρὸς τὸ παρὸν ἀποστολὴν τὴν ἐνίσχυσι τῶν μαχομένων.

Πολλοὶ Τοπικαὶ Ἐφορεῖαι προ

στικὸν καταρτισμὸν τῆς προολυμπιακῆς μας ὀμάδος.

Ἐξησφαλίσθη καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν ἱκανῶν ἀθλητῶν Παπαγιαννοπούλου καὶ Ἀδαμοπούλου Πατρῶν εἰς τὸ ὕψος καὶ εἰς τοὺς μεγάλους δρόμους.

Εἰς ὅλα τὰ ἀγωνίσματα ἐξησφαλίσθη ἡ ἀθλοθέτης ἐπαθλὼν ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἰς τοὺς νικητὰς θὰ ἀπονεμηθοῦν διπλώματα καὶ μετάλλια.

ΤΙ ΡΕΚΟΡ ΠΡΟΒΛΕΠΟΝΤΑΙ

Εἰς τοὺς ἀγῶνας θὰ μετασχούν ὅλοι οἱ πρωταθληταί μας καθὼς καὶ τὸ σύνολον τῶν ἀθλητῶν.

Σημαντικὰ ρεκόρ προβλέπεται ὅτι θὰ ἐπιτευχθοῦν στὸ δίσκον ὁ πού ὁ Σύλλας εὐρίσκεται πάλι στὴν παλὴν τοῦ φόρμα. Ἐπίσης στὴν σφαῖρα ὅπου ὁ Στεφανάκης ἴσως ἐπιτύχει περὶ τὰ 14 20. Στὸ ἀγώνισμα αὐτὸ θὰ μετάσχη φυσικὰ καὶ ὁ Γιαταγάνης.

Μὲ ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον ἀναμένεται ὁ δρόμος τῶν 800 μ. Ὁ Στρατάκος προπονηθεὶς ἐντατικὰ πιστεύει ὅτι θὰ βελτιώσῃ ἀκόμη περισσότερον τὸ ρεκόρ του ὥστε νὰ μετάσχη στὴν Ἐθνικὴ ὀμάδα.

Ἐπίσης τὸ ὕψος καὶ τὸ τριπλοῦν εἶναι ἀπὸ τὰ ἀγωνίσματα πού ἀναμένονται μὲ ἐνδιαφέρον. Ὁ Λαμπρού καὶ ὁ Μαρινάκης ὑποστηρίζουσιν ὅτι θὰ κάμουν τὰ καλῶτερα ρεκόρ τῆς περιόδου.

Ὁ Μπαλάρας ἐξ ἄλλου πιστεύεται ὅτι θὰ περάσῃ τὰ 3.95 πρᾶγμα πού θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀναχωρήσῃ μὲ περισσότεραν αἰσιοδοσίαν διὰ τὸ Λονδίνον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν νεαρό Πετράκη ὁ κ. Σίμιτσος ἔχει τὴν γνώμη ὅτι ἐὰν ξεκινήσῃ καλὰ θὰ πιάσῃ τὰ 11 σκέτα.

Η ΕΥΘΥΜΗ ΣΕΛΙΔΑ ΣΑΣ

Η ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥΛΑ

—Εισήχθημιν! Εισήχθημιν!

Τὸ τηλεγράφημα τὸ ἔλεγε ρητῶς καὶ δὲν μποροῦσε νὰναι ψέμμα.

Πλήθος λογιῶν καὶ ἐπιλοχιῶν εἰσῆγαγεν εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ὑπαξιωματικῶν ἢ ἐπακολούθησας τὸ Γουδι Ἀνόρθωσις.

Παλαιὸς λοχίας καὶ ὁ Γεωργούλας τοῦ εὐζωνικοῦ, σπουδαίως δρᾷ σὰς «μετὰ τῶν ὑπ' ἐμὲ ἀνδρῶν» εἰς ὅλες τῆς ἀγριοτοπιῆς καὶ τὰ κορφοβούνια τῆς Ἑλλάδος, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἰσαχθῇ καὶ αὐτός.

Ἀπὸ τώρα ἐφαντάζετο τὸ γλυκὺ κυανὸν περιλαίμιον καὶ τὰ λευκὰ τὰ γάντια τῶν «μαθητῶν», ποὺ καμαρωτοὶ καὶ ζηλεύτοι, κατέβαιναν κάθε Πέμπτη στὴν Ἀθήνα... Ἀπὸ τώρα ἤκουε τὸ χρυσόφουντον μακρὸ σπαθὶ βροντοκοποῦν—τὶ μουσικὴ ἀρτίος!—στὰ Ἀθηναϊκὰ τὰ πεζοδρόμια καὶ ἐνεπλήσσετο ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἦχον καὶ ἐμεθύσκετο προκαταβολικῶς μὲ τοῦτον.

—Ἀξιωματ'κοί τοῦ Σχουλή, σοὺ λέει οὐ ἄλλους! Δὲν εἶναι παίξε-γέλασε!..

Καί, ἐναβρυνόμενος ἐπὶ τῇ ιδέᾳ αὐτῇ καὶ γαυρίων καὶ αἰσθανόμενος δεκαπέντε Γιωργούλας νὰ ζωντανεύουν καὶ νὰ ξεπετιῶνται μέσα του, ὠρθοῦτο στριψομύσταξ καὶ βλοσυρὸς, μέγας ἐν μικροῖς, ὑπερήφανος καὶ ἀκατάδεκτος πρὸς τὰ λοιπὰ τὰ μορμολύκεια, πολίτας καὶ στρατιώτας, ὅπου, θαρρεῖς, σὺν μαμμοῦνι μικρὰ καὶ ταπεινὰ, ἐμπρὸς στὰ πόδια του περνοῦσαν!

—Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες τοῦ Σχουλή! Εἰσήχθη!

Καὶ εὐπλοῶν ἔφθασε μέχρι τῶν ἐξετάσεων.

Καρδιοχτύπι μεγάλο ἐκείνην τὴν ἡμέρα στὴ Σχολή.

Ἡμέρα ἐξετάσεων, προαγωγῶν καὶ πραγματοποιήσεως ὁνειρῶν.

Ἀπὸ στραπτὸν πλατεῖα τὰ γαλόνιατὸν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, ποὺ θὰ ἐξήταζαν τοὺς ἄνδρας.

Νὸ ὁ Καπετὰν Τρακατρούκας, μὲ τὰ χυδῶρὰ τὰ φρυδιὰ καὶ μὲ τὴν μὴ τὴν ἦτο κατέρυθρον, τὸσον ἐρυθρὰν, ποὺ ἦτο σὺν νὰ τὴν ἐβούτηξε στὸ αἷμα... Ἦλθε χωλαίνων γιατί εἶχε πᾶσει ἀπὸ τ' ἄλλοιο:

—Ἐνὰν παλιοτζίρεμέ!.. Ποῦ, διάολο τὸν εὐρήκαν!

Ὁ Καπετὰν - Λιαροκάκης, ξηρὸς καὶ μαῦρος, σὺν καψαλισμένους ἑλάτος, θυμῶδες, σὺν γεροντοκορίτσο, καὶ ἰσχυρογνῶμων, σὺν... στρα-

τιωτικὸς. Ἀντίρρησι σὲ ὅτι ἔλεγε δὲν εἶχε, καὶ οὐ-ε ἐδικαιοῦτο νὰ ἔχηκα νεισάντηρρησι σὲ ἄνθρωπο ποὺ ἔφαγε στὰ 62 τὸ μπαρουτὶ μὲ τὴ χούφτα, μαχόμενος ἐναντίον τριῶν ληστοφυοδίκων, ἐξ ὧν «διέφυγον εἰς δύο καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς συλλήψαμιν»...

—ὦ, πῶς ἠρέσκετο νὰ διηγῆται τὴν ἐνδοξὴν αὐτὴν ἱστορίαν, δροσιζόμενος ἀπὸ τὰ ποτηράκια—«κὶ μὴ, παιδί!»—ποῦ ἔφθαναν ἀδιάκοποι.

—Ἄ, ἦσαν ἄλλοι ἄνδρες τότε! Τώρα οἱ ἀξιωματικοὶ κυττάζουνε νὰ πάρουνε τὴν Πόλι μὲ βιβλία!.. Δὲν κοιμηθήκανε στὰ ἔλαια αὐτοῖ, οὔτε τοὺς κᾶνκε ἡ μύτη ἀπὸ τὰ χιόνια!..

Καὶ ὡς ἐνσαρκὸν τῶν ταλινισμάτων τούτων καὶ ζωντανὸν παράδειγμα, νὰ ὁ ταγματάρχης Κολέος, τῆς νέας σχολῆς—τὸ μονόελο στὸ μάτι καὶ τὸ αἰώνιο παράπονο στὸ στόμα:

—Δὲν εἶμαι σήμερα καλὰ. Κάπου θὰ ἐκγυῶσα, βεβαίως! Ἐμεῖνα χθὲς λίγο πεγισσότερο στὴν πλάξ τοῦ Φαλήγου, μὲν ἀμὶ! Καὶ τὶ κούγασι αἰσθάνομαι, μὲν Ντιέ!.. Τὶ κούγασι! Ἦγθα πεζὸς ἕως ἐδῶ. Αὐτὸ τὸ ἐλεῖνὸν τὰγμ στέκει 100 μέτρα μακρὰ!..

Αἱ ἐξετάσεις ἤρχισαν.

Ἦρθε καὶ ὁ Γιωργούλας νὰ ἐξετασθῇ.

Εὐθυτενὴς καὶ στρατιωτικῶς εὐπαρουσίατος. Μαῦρον καὶ καλοστριμμένο τὸ μουστάκι, σὺν δυὸ φτερά κοράκου ἀνοιχτά!..

Ὁ μὴν ἀλλὰ καὶ ξυρισμένος «μέχρις ἀφηνάξιους». Καὶ βεβαίως δὲν μποροῦσε ἀλλῶς πῶς νὰ γελῇ. Τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ στρατιωτικὴ φιλοτιμία.

—Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες τῆς Σχολῆς!..

Οἱ στρατιωτικοὶ καθηγηταὶ ἀρχισαν νὰ τοὺς ἐξετάζουν στὴν ἱστορίαν.

—Γιὰ πῆς μας, λοιπὸν σὺ, μαθητά, τί γνωρίζεις περὶ τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Μαραθῶνος;

—Περὶ τ' Μιλτιάδου!..

—Μάλιστα.

Ὁ Γιωργούλας ἐξεπλάγη. Τὶ ἦθε λαν νὰ γινῇ αὐτὸς «περὶ τ' Μιλτιάδου»! καὶ ἡ σκέψις ἔχει αὐτὸς «τὸ Μιλτιάδου»!.. μὲ τὸν στρατὸν καὶ τὴν στρατιωτικὴν ἐπιβολὴν καὶ ἀξιωματικὴν! Αὐτὸς ἦταν ἄνδρας τῆς Σχολῆς, δὲν ἦταν φορατζίης νὰ εἰσέρῃ ὅλον τὸν κόσμον!

—Λοιπὸν, ἐμπρός! Τὶ ἔκαμε ὁ Μιλτιάδης εἰς τὸν Μαραθῶνα μαθητά;

—Μ' ποῦ νὰ ξέρου!.. Ἰγὼ στοὺν Μαραθῶνα ἀποσπασματάρχης δὲν ἔκαμα. Στὰ Ἀγραφα, στὴ Λεπε-

νοῦ καὶ στὰ Κατσανοχώρια, μάλιστα. Ρῶ ἄτε με νὰ σὰς ἀποκριθῶ γιὰ ὅλους!

—Ὡστε δὲν ξέρεις τίποτε περὶ τοῦ Μιλτιάδου;

—Οὐδὲ! Δὲν τοὺν γνωρίζου, σὰς οὐρκίζουμι!.. Τὸν Μπαρμπα-Μήτρου ξέρου ἀπὸ τὸ Λιδόπεσι.

—Πολὺ καλὰ!

Οἱ ἐξετάζοντες ἔσκυψαν ἐπὶ τῶν ἐνώπιον τῶν καταλόγων καὶ ἔσημειωσαν κατὰ εἰς τὸ ὄνομα: Πρέντζας Γεώργιος τοῦ Παντελίου, «ἱστορία»-«Μηδέν»!..

—Προχωροῦμεν λοιπὸν εἰς τὰ μαθηματικά, εἰπεν ἕνας ταγματάρχης.

Ὁ Γιωργούλας ἔλαβε τὴν «τιμωρίαν ἀνὰ χεῖρας» καὶ ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ μαυροπίνακος.

—Τὸ νοῦ σου, ν' ἀκούσης τὸ πρόβλημα καλὰ. Ξέρεις ἀπὸ προβλήματα;

—Παραμαντέματα;

—Προβλήματα.

—Χαί Χαί!

Προσοχὴ λοιπὸν: Τὴν 6ην πρωτὴν μὴ ἀμαξα ἐξεκίνησεν ἐκ Θηβῶν διευθυνομένη πρὸς τὰς Ἀθήνας. Ἡ ἀμαξα αὕτη διατρέχει 8 χιλιόμετρα τὴν ὥραν. Μετὰ μίαν ὥραν ἐκκινεῖ δευτέρα ἀμαξα, διευθυνομένη καὶ αὕτη εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ διατρέχουσα 10 χιλιόμετρα τὴν ὥραν. Ποία ἀμαξα ἐκ τῶν δύο θὰ φθάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας πρώτη δεδομένου ὅτι ἀπὸ Θηβῶν μέχρις Ἀθηνῶν ἡ ἀπόστασις εἶναι 80 χιλιόμετρα;

—Ἦταν φουρτουμένες;

Αὐτὸ, δὲν σ' ἐνδιαφέρει, ἀφοῦ ἔχεις τὴν ταχύτητα!

Ὁ Γιωργούλας ἐστάθη ἀπορῶν... Αὐτὸ κύριοι ἀξιωματικοὶ δὲν εἶναι πρόβλημα!

Σωπὴ! Ξαίρεις νὰ τὸ λύσης; λύσ' το! Ὅριστε! Θὰ μᾶς πῆς ἐσὺ τί εἶναι!..

Καὶ πάλιν ὁ Γιωργούλας ἐστάθη κε σὺν κούτσουρο, βλέπων τοὺς ἀριθμοὺς, ποῦ, στρογγυλοὶ καθὼς ἦσαν, τοῦ φαίνοντουσαν σὺν στόμα τα μεγάλα ἀνοιχτά, ὅπου τὸν περιγελοῦσαν.

—Στ' ἀστέρια νὰ ρίξου!.. Τὰ νύχια μου νὰ μυρισθῶ!.. Πῶς θέλουν αὐτοὶ γιὰ νὰ τὸ βρῶ!..

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν:

—Τίποτι στρατιωτικὰ δὲ μίρου τᾶτι;

—Ξέρεις νὰ λύσης τὸ πρόβλημα ἢ ὄχι;

—Ἄν ξέρου!.. Πῶς νὰ ξέρου!.. Μη-

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

Πρὸ 1200 ἐτῶν

Ὁ πολιτισμὸς εἶναι μία παλαιὰ παράδοσις διὰ τὴν Κίνα. Πρὸ 1200 ἐτῶν, δηλαδὴ πολλοὺς αἰῶνας πρὶν ἀνακαλυφθῇ ὁ σημερινὸς κινηματογράφος, οἱ Κινεζοὶ εἶχον ἐπινοήσει μίαν θαυμασίαν ἀντικατάστασιν του: Ἐζωγράφιζαν ὁλόκληρες ἱστορίες σὲ συνεχεῖς εἰκόνες, παρατεταγμένους ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ μεγάλης προσοχῆς ὡς πρὸς τὴν συνοχὴν τῶν ἐννοιῶν ἐπὶ εἰδικῶν μεταξωτοῦ ὑφάσματος, τυλισσομένου κυλινδρικῶς ὡς οἱ σημερινοὶ χάρται.

Μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἀπεικονίσεις αὐτοῦ τοῦ εἰδους ἐξετέθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα

εἰς τὸ Μανχάταν καὶ εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μουσεῖον τῆς πόλεως.

Σὲ συνεχεῖς εἰκόνες καθὼς ἐξετυλίσσεται ὁ χάρτης ἀπεικονίζεται μίαν ἀνοιξιὰτικὴν ἐορτὴν τῶν Κινεζῶν, ἡ ὁποία ἐτελεῖτο κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα κατὰ μήκους τοῦ Κιτρίνου ποταμοῦ.

Τὸ ὅλον ἔργον ἀπεικονίζεται εἰς κλίμακα ἐνὸς ποδὸς κατὰ ἐν μίλλιον, παριστάνει τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν ἐνὸς μαιανδρῶδους δρόμου κατὰ μήκος τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς αὐγῆς μέχρι τοῦ λυκόφωτος.

Σὲ μίαν διαδρομὴν 33 μιλίων ὁ δρόμος εἰσέρχεται εἰς τὰς πύλας τῶν ὑψηλῶν τειχῶν τῆς πόλεως Σάνγκ πρωτεύουσος τῆς ἐπαρχίας Πιέν—Λιάγκ καὶ γίνεται ἐντὸς τῶν τειχῶν μίαν ὁδὸς πόλεως μὲ κάθε εἰδους καταστήματα, λαϊκὰ ἐνεχειροδανιστήρια, κρεοπωλεῖα, οἶνοπωλεῖα καὶ ἀρχαιοπωλεῖα ἀκόμη.

Ἀκολουθῶς ἡ ὁδὸς διέρχεται πρὸ ἐνὸς ἀνακτόρου καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς γεμάτης ἀπὸ καμήλας καὶ μουλάρια, ἀπὸ συγκεντρώσεις κάθε εἰδους ἀνθρώπων, ζητιᾶνοι, χειρομάντιδες, ταχυδακτυλουργοί, μαθηταί, γιατροί, πλανόδιοι πωληταὶ παρουσιάζουν

τὴν ζωὴν, ὅπως ἦτο πρὸ 1200 ἐτῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ δρόμος διέρχεται τὴν γέφυρα τοῦ ποταμοῦ ὅπου εἶναι ἀραγμένα ἐμπορικὰ ἱστιοφόρα καὶ πλοίαρια διασκεδάσεως.

Πέραν τῆς πόλεως παρουσιάζει κυνηγούς νὰ καταδιώκουν τίγρεις καὶ ἀλεποῦδες ἐπάνω στοὺς λόφους, ὅπου ἔχουν ἐγκαταστήσει κατασκηνώσεις ἀπὸ μεταξωτὰ περίπτερα καὶ ὁ δρόμος καταλήγει ἀκόμη μίαν φορὰ στὸν ποταμό, ὅπου μίαν ἀγροτικὴν οἰκογένεια παίρνει τὸ δειπνο τῆς σπὶνθρο ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴν τῆς κατοικίας.

Ὁ δρόμος, ὁ ποταμὸς, τὰ βουνα καὶ τὸ πλῆθος στὴν ἐορτὴ εἶναι τὸσον ἐπιμελῶς ἀπεικονισμένα καὶ ἡ συνοχὴ τοὺς ἔχει τοιαύτην πλοκήν, ὥστε δὲν ὁμοιάζει μὲ οἰανδήποτε καλλιτεχνικὴν ἐργασίαν καὶ σημερινὴν ἀκόμη τῶν καλλιτεχνῶν τῆς Δύσεως.

Οἱ σημερινοὶ καλλιτέχναι θὰ εἶχον πολλὰ νὰ διδαχθῶν ἀπὸ τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ τῆς Κινεζικῆς τέχνης.

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟΤΕΡΟ ΟΠΛΟ

Στὸ σχολεῖο τῆς «Ἐνωμένης Βαλκανικῆς Νεολαίας «Στραβῶφ», ὁ διάσημος δάσκαλος Σουρλώφ κάνει μάθημα γιὰ τὰ τελειότερα ὅπλα.

Μία στιγμὴ ρωτᾷ τὸ μικρὸ Βούλγαρο μαθητὴ Στουρνάρωφ Χιτλερῶφ: «Πῆς μου ἐσὺ ποῖο εἶναι τὸ τρομερότερο ὅπλο;».. Μιλᾷ ὁ Χιτλερῶφ... Γυρίζει ὁ δάσκαλος στὸν μικρὸ Ἀλβανὸ Μπενιτόφσκυ Σελέμωφ. «Πῆς μας ἐσὺ» λέει... Ὁ Μπενιτόφ μένει λίγο σκευτικὸς... «Τὸ τσαροῦχι τοῦ Τσολιά» λέει γουρλώνοντας τὰ μάτια... Ὁ δάσκαλος ξαναρώτησε «καὶ μὲ τί τὸ ἀντιμετωπίζουμε Σελέμωφ;» «Μὲ μίαν ντουζίνα σῶβρακα, δάσκαλε» πετάγεται τώρα ὁ γνωρίζων καλῶς Στουρνάρωφ.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΙΜΑΙ ΚΙ ΕΓΩ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Κύρ λοχία, Κύρ λοχία, φώναζε συνέχεια κι' όλο δυνάμωνα τη φωνή του ο Γιώργος που ήταν άπάνω στο παρατηρητήριο.

Τί είναι όρέ; Τί φωνές εί'αι αυτές; Τα μάτια σου τέσσερα κατά τα παλαιοζάγαρα. Σοθ' τώπα χίλιες φορές αυ' ό.

Κύρ Λοχία σήκω γλήγορα άπάνω, γιατί ξερχεται τρέχοντας κατ' έμās ένα παιδι που κρατάει ψηλά σε ένα ξύλο άσπρο μαντιλή.

Δέν προόφτασε ο Λοχίας να σηκωθεί καλά-καλά και ν' άγναντέψη προς τα κάτω και βρέθηκε μπροστά του ένα παιδάκι ως 14 χρονών που ρίχτηκε στην άγκαλιά του και κλαίγοντας δέν μπορούσε να μιλήσει.

Οί άνδρες της ομάδος μαζεύτηκαν όλοι και μερικών τα μάτια γέμισαν δάκρυα βλέποντας το παιδάκι στην άγκαλιά του Λοχία.

«Θέλω ντουφέκι Θέλω ντουφέκι. Οί συμμορίτες με τους Αρβανίτες χτυπάντην ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ, σκοτώνουν τ' αδέρφια μας...» Η αδελφοϋλα μου, ή αδελφοϋλα μου, άχ! που να εί'ναι τώρα; Η καϋ' ένη ή μάνα μας, θα κλαίη άπαρηγόρητα.

Σηκωθείτε γρήγορα και έλάτε κοντά μου. Εγώ θα σάς πάω, έγώ θα σάς πάω, θα τους πιάσουμε όλους. Αναμεσά τους εί'ναι κι' ένας ξένος. Αρβανίτης θά'ναι. Εγώ τον είδα.

Ο Λοχίας ένας λεβέντης που στο άριστορό του στήθος λάμπουν τα παράσημα του 40-41 έστριψε το μoustάκι και με ματιά σαν άστραπή οί στρατιώτες ήταν έτοιμοι.

«Έτσι παιδί μου έσύ, έσαι μικρός, κατάλαβα έγώ που εί'ναι, και σε λίγο θα τους φέρω εδώ».

«Όχι θάρθω, έγώ θα σάς δείξω που εί'ναι και θα τους πιάσουμε όλους. Θα πάρω κι' έγώ ντουφέκι απ' αυτούς. Κύρ Λοχία, έλας ψιθυριστά, κύρ Λοχία θα τους πιάσουμε, θα

πάρω κι' έγώ ντουφέκι, θά'μαι μαζί σας, εί'μαι ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ θα γίνω κι' έγώ στρατιώτης...»

Σε λίγο χωρίς να άκουσθ' ντουφεκιά, ή ομάδα γύριζε προς το παρατηρητήριο με 10 αχμαλώτους συμμορίτες, τους έπιασαν στον ύπνο. Κοιμούνται την ήμέρα, ένας φυλάει μόνο κι' αυ' τός άμα εί'ναι ΕΛΛΗΝΑΣ κι' άγναντεύει τη χιλιστραγουδημένη ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ, τους άφίνει στον ύπνο και φεύγει...

14 χρονών παιδάκι ο Τάκης στρατολογήθηκε από τα κτήνη του Μάρκου με την αδελφοϋλα του Σοφία από την άγκαλιά της μάνας του μια άνοιξιάνικη νύκτα, εκπαιδεύτηκε στα πεταχτά και τον έβριξαν στο λόχο Δημοκρατικής Νεολαίας να πολεμήση την Ελλάδα...

Στο παρατηρητήριο που ήταν κύτταξε άνήσυχο, αναστέναξε, σκούπισε με το μανίκι του ξεσχισμένου σακκακιού του ένα κρουσταλλένιο δάκρυ που κύλισε στα μάγουλά του, ψιθύρισε τη μανουλά του... που θά'κλαιγε κι' όλο θά'κλαιγε, θυμήθηκε το μικρό τυμπανιστή από το άναγνωστικό του που έσωσε ένα λόχο, θυμήθηκε το κρυφό σκολειό, πήρε θάρρος, άγρίωσε. «Όλοι ρουχάλιζαν και μαζί τους σιήν άγκαλιά κι' ο Αρβανίτης ρουχάλιζε κι' αυτός και ποιος ξέρει, τί όνειρα έβλεπε για την Ελλάδα».

Πήδησε κάτω. Το όνειρό του έγινε πραγματικότητα. Οί συμμορίτες και μ' αυτούς κι' ο Αρβανίτης ξύπνησαν τώρα και βλέπουν τον Λοχίο να στρίβη περήφανα το μoustάκι του, ρίχνοντας λοξή ματιά στα παράσημα, και το μικρό παρατηρητή τους να ρίχνειοι πάνω τους και να τους βρέ'η, όλους, δυνατά με όλη την δύναμη της ψυχής του.

«Αιμοί δσα να κάνετε ή ΕΛΛΑΔΑ δέν ΠΕΘΑΙΝΕΙ...»

Τό ντουφέκι τό πήρα. Γράψε με στην ομάδα σου, εί'μαι κι' έγώ στρατιώτης.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΜΑΚΚΑΣ

ΕΡΥΘΡΩΝ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ

ΤΑ...ΜΑΥΡΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

Κατά τα μεσάνυχτα της τριακοστής ήμέρας της πολιορκίας υπό των κομμουνιστών, οί γενναίοι υπερασπιστά της σινικής πόλεως Γιαγκσίν απέκρουσαν και μίαν άλλην έφοδο.

Η πόλις έπροστατεύετο από τεράστια αρχαία τείχη και από μίαν τάφρον.

Τά περίεξ έκαλύπτοντο από έρυθρούς, οί όποιοι έκινούντο έκ νοτιοδυτικών.

Οί σκοποί εις τας θέσεις των άγρυπνοϋσαν.

Ένα κοπάδι από μαύρα πρόβατα έκιν'ετο μέσα στο σκοτάδι προς την πόλι σά μιά τεράστια μαύρη κηλίδα, που έπλησίαζε την πόλιν.

Οί σκοποί πρόσεξαν, ότι βοσκός δέν έφαινετο, τα πρόβατα έπλησίαζαν την τάφρον και άρχισαν να κολυμβούν μέσα στο νερό της προς τα όχυρωμένα τείχη της πόλεως.

Τότε ένας σκοπός έπυροβόλησε και άμέσως μιά άπ' τις μαύρες σκιές που έκολυμβούσε στη τάφρο άνετινάχθη στον άέρα σ' ένα σύμπλεγμα από νερό και φλόγες.

Άρχισε σωστή μάχη και τότε είδαν μερικά από τα «πρόβατα» ν' αφήνουν τα μαύρα τομάρια τους, να γίνωνται δίποδα και να φεύγουν μέσα στο σκοτάδι.

Όταν ή μάχη έτελείωσε, πολλά πρόβατα εί'χαν έκκραγή, 26 νεκροί κομμουνιστά και 70 νεκρά πρόβατα έμετρήθησαν στο πεδίο της μάχης, μερικά ήσαν άκόμη κατάφορτα από έκκρηκτικές ύλες, που προορίζοντο ν' άνατινάξουν τα όχυρά.

Έτσι το τέχνασμα απέτυχε και τα νεκρά πρόβατα άπετέλεσαν το συσσίτιον της έπομένης των πολιορκημένων.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΚΑΙ ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Ένα παιχνίδι για να μαντεύσετε την ηλικίαν οίουδήποτε

Προσκαλέσατε τον καθένα δια να σάς ε'πη εις ποίαν ή ποίαν στήλας εί'ναι άνογεγραμμένη ή ηλικία του. Προσθέσατε το άθροισμα το όποιον εί'ναι έπικεφαλής των έν λόγω στήλων και το παιχνίδι έτελείωσεν.

Παράδειγμα:

Ο αριθμός 25 συμπεριλαμβάνεται εις τας στήλας Α, Δ και Ε=1 και 8 και 16=25.

Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ζ
1	2	4	8	16	32
3	3	5	9	17	33
5	6	6	10	18	34
7	7	7	11	19	35
9	10	12	12	20	36
11	11	13	13	21	37
13	14	14	14	22	38
15	15	15	15	23	39
17	18	20	24	24	40
19	19	21	25	25	41
21	22	22	26	26	42
23	23	23	27	27	43
25	26	28	28	28	44
27	27	29	29	29	45
29	30	30	30	30	46
31	31	31	31	31	47
33	34	36	40	48	48
35	35	37	41	49	49
37	38	38	42	50	50
39	39	39	43	51	51
41	42	44	44	52	52
43	43	45	45	53	53
45	47	46	46	54	54
47	50	47	47	55	55
49	51	52	56	56	56
51	54	53	57	57	57
53	55	55	58	58	58
55	58	54	59	59	59
57	59	60	60	60	60
59	62	61	61	61	61
61	63	62	62	62	62
63	63	63	63	63	63

Ζητείται Λογιστής

Ζητείται υπό του περιοδικού μας άξιωματικός ή στρατιώτης λογιστής δια να μετρήση ανά μίαν έν δισεκατομμύριον λίρας Αγγλίας περιουσίαν της «ΠΙΝΔΟΥ». Ο άναλαμβάνων παρακαλείται να μ'ας γνωρίση πόσον χρονικόν διάστημα του χρειάζεται δια την έν λόγω εργασίαν, ίνα χορηγηθ' ή σχετική κανονική άδεια. Αμοιβήν μετά το τέλος της εργασίας θα λάβη 10 ο/ο επί του άνω ποσού.

Τό έκκρεμές

Ένα έκκρεμές χτυπάει μόνο στις όλόκληρες ώρες. Μπορείτε να βρήτε πόσες φορές θα χτυπήσ' ένα ήμερονύκτιο;

Συγγένεια

—Νά, ο άνηψιός μου ο Πέτρος! λέει ο Πελοπίδας, μπαίνοντας μαζί μ' ένα νέο στο σπίτι της αδελφής του Μαρίας. Η Μαρία κυττάζει τον νέο και άπαντά:

Δέν εί'ναι όμως και δικός μου άνηψιός!

Πώς συμβαίνει αυτό;

Ηλικίες

Ένας πατέρας λέει στο γιο του πως εί'ναι τρεις φορές μεγαλύτερος στα χρόνια άπ' αυτόν.

Ο μικρός τότε το κάνει την έξης παρατήρησι:

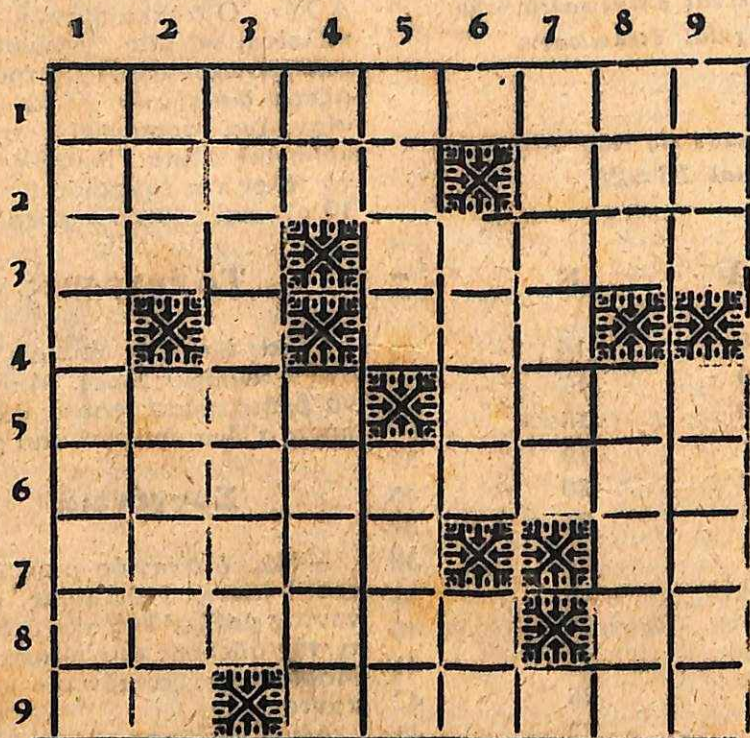
—Όταν θα εί'μαι δυό φορές πιδό μέγας άπ' ότι εί'μαι σήμερα, έσύ δέν θα εί'σαι παρά διπλάσιος στα χρόνια άπ' μένα και όχι πιά τριπλάσιος.

Πιά εί'ναι ή σημερινή ηλικία του πατέρα και του γιου:

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ: Εις το έπόμενο Τεύχος

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2

Ὅριζοντίως

- 1) Χωρίον τῆς Ἀττικῆς (γεν).
- 2) Μικρὸν ὄνομα συζύγου Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος—Πρόθεσις.
- 3) Ἄν μιλοῦσε τὸ νερὸ θὰ τὸ ἔλεγε.—Τουρκικὸν καὶ Αἰγυπτιακὸν ὄνομα.
- 4) Πρόθεσις τῆς καθομιλουμένης.
- 5) Καρποφόρον δένδρον.—Θεὸς καὶ αὐτός, ἀλλὰ τοῦ... Θεὸς νὰ φιλάη.
- 6) Τοὺς ἀρέσουν τὰ καμάρια.
- 7) Τὸν ἀκοῦμε στὶς κηδεῖες.—Μικρὸν ὄνομα γκάγκοτερ.
- 8) Ἀκατονόμαστα.—Σύμφωνα προφερόμενα δίδουν Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
- 9) Ὅταν τὰ θυμόμαστε σηκώνεται ἡ τρίχα μας.—Τὰ βήματα τῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ τῶν γερόντων ἔτσι εἶναι.

Καθέτως

- 1) Στρατιωτικὴ μονὰς (εἰς τὴν γεν).
- 2) Πρόσκλησις (ἀντιστρ).—Καὶ στὴν ἔρημο εὐρίσκεται καὶ κοντὰ στὰ Ἀνάκτορα.
- 3) Ἑλλην ἥρωας.
- 4) Ὑποθετικόν.—Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου (ἀντιστρ).
- 5) Μὲ ἓνα ὕγρον εἰς τὸ μέσον γίνεται ὠραῖος.—Ἱστορικὸν χωριὸ ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ 12 παρὰ τὰ Ἑλληνοσερβικὰ σύνορα (ἀντιστρ. ἀναγραμματισμένο).
- 6) Κάθε μιά θέλει νὰ εἶναι.—Ἀγγλικὴ πρόθεσις.
- 7) Κατὰ τὸ γάϊδαρο καὶ τὸ... (παροιμία).
- 8) Πρόθεσις.—Ἡ Ἀνατολικὴ εἶναι Τουρκικὴ τώρα (ἀντιστρ).
- 9) Παραπόταμος τοῦ Βιστούλα.—Λέγεται καὶ σαλαμούρα.

Ἡ ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ (ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΚΟΝΙΤΣΑΝ 2) ΤΑΜΙΕΣ
- 3) ΕΝ—ΣΑΝΟ—ΝΟ 4) ΤΕΡ—ΣΑ—ΤΟΝ 5) ΣΚΩΨ—ΟΣΤΑ
- 6) ΟΡΠΗΧΕΙΡ 7) ΒΟΗ—ΤΑ—ΚΩΧ 8) ΟΣ—ΨΑΔΕ—ΣΙ
- 9) ΣΕΡΜΑΝ 10) ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΜΕΤΣΟΒΟΝ 2) ΝΕΚΡΟΣ
- 3) ΟΤ—ΡΩΜΗ—ΣΗ 4) ΝΑΣ—ΨΗ—ΨΕΣ 5) ΙΜΑΣ—ΤΑΡΑ 6) ΤΙΝΑ—ΑΔΜΥ 7) ΣΕΟ—ΟΧ—ΕΑΡ 8) ΔΣ—ΤΣΕΚ—ΝΟ 9) ΝΟΤΙΩΣ 10) ΜΟΝΑΡΧΙΑ.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἕνας Γιαννιώτης, ὅταν τραγουδοῦσε ἡ γυναῖκα του βγαίνει πάντα στὸ μπαλκόνι.

—Γιατί τὸ κάνεις αὐτό; τὸν ρωτᾷ κάποιος φίλος του, ἡ μάλλον ὁ Κουμπάρος του.

—Ἀπλοῦστατα φίλε μου. Γιὰ νὰ μὴ νομίζῃ ἡ γειτοنيὰ διπλὴν τὴν δέξω!

Ἕνας κατάδικος πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ. Ὁ δεσμοφύλαξ τοῦ δίνει θάρρος:

—Ὑστερα ἀπὸ πέντε λεπτά θὰ κάθῃς στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα! Πιὲς λίγο κονιάκ νὰ κάνῃς κουράγιο.

—Εὐχαριστῶ ἀλλὰ δὲν θέλω.

—Γιατί;

—Τὸ κονιάκ μοῦ χαλάει πάντα τὸ στομάχι!